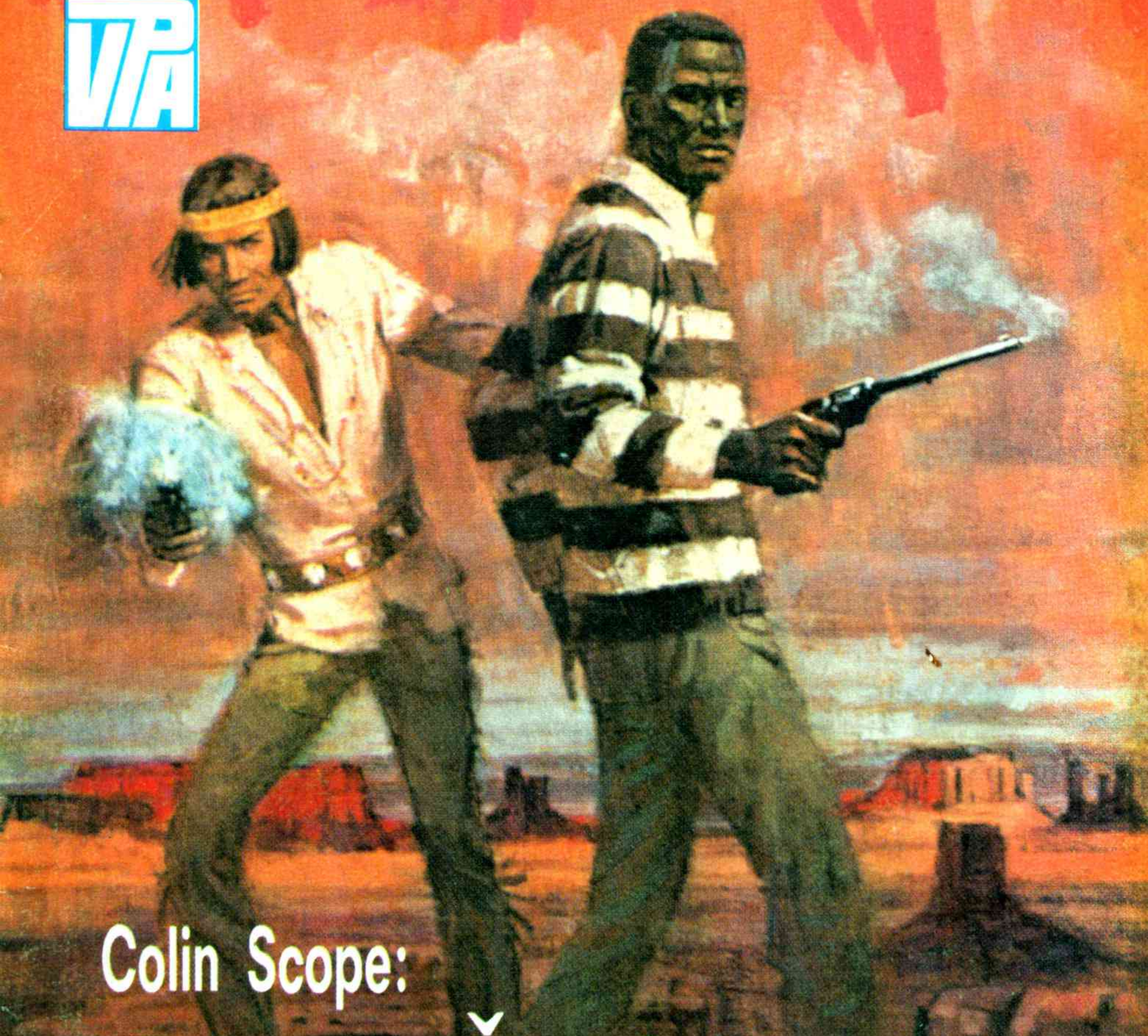

Colin Scope:

JAHAČI SMRTI

Colin Scope

JAHÁČI SMRTI

VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA

Glavni i odgovorni urednik Milivoj Pašiček
Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (v. d. predsjednika
Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) —
OOUR Informativno-revijalna izdanja (v. d.
direktora Božidar Radman).

Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Za-
greb, Avenija bratstva i jedinstva 4

Telefoni: 041/526-099, 515-555 i 519-555

Telex: 21 121 YU VSK

Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.),
Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl.
i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac
(pomoćnik gl. i odg. urednika)

Tisak: NIŠPRO »Vjesnik«, OOUR Novinska rotaci-
ja i OOUR TM

Urednik: Ana Hrastović

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Tehnički suradnik: Branka Ožegić

Colin Scope: Jahači smrti

**Naslov originala: Bronson und die schönen
Teufelinnen**

Copyright: VPA

Recenzija: Zorislav Ugljen

Prijevod: Drago Bujan

Laso broj 732 izlazi 23. 10 1987.

u nakladi od 67.000 primjeraka

I

Dugački vrat bio je ukočen, a izbuljene oči samo što mu nisu iskočile iz duplji. Uže se trlo u koru drveta, dok se grana, škripeći, povijala pod teretom obješenog čovječjeg tijela.

Mlitavo i teško tijelo ljuljalo se u magli.

Noć je bila neugodna.

Ali ne i za dvojicu »jahača smrti«. Oni su bili hladnokrvni. Zaustavili su se pod širokim krošnjama.

Bronson i Cayuse sjašu bez riječi. Njihove kretnje odavale su da su napeti, ali krajnje oprezni. Izvukli su puške iz kožnatih navlaka i napunili ih.

Na trenutak su ostavili osedlane konje bez nadzora.

Pješice su pošli dalje.

Pogledu se nije nudilo mnogo. Posvuda visoko staro drveće i gusto nisko raslinje među kojim je poneki zapušteni ukrasni grm. Veliki blijedi mjesec nazi-
rao se kroz krošnju hikorija. Njegova slaba svjetlost nije dopirala do tla.

Bronson se odjednom ukipi. Napeto oslušne i podigne pušku.

Cayuse mu se primakne.

Zlokobni huk sove začu se iz daljine kroz krošnje obavijene maglom.

Mljackavi zvuk zasmeta Bronsonu. On pogleda Cayusea koji je snažno žvakao komadić drveta.

– Čovječe, začepi gubicu! – procijedi Bronson. – Zar ne možeš biti tiši?!

– Dobro – mirno će Cayuse – utišat ću se, premda ne shvaćam zašto.

– Ne čuješ li sove?

– Ne samo sove – naceri se Cayuse, što se u polumraku jedva opazi. – Kriješte i gavrani. A gdje ima gavrana, dragi moj, ima i bizona, kaže stara indijanska uzrečica. Ili strvina.

– Ovdje ima samo odbjeglih goveda poput tebe – zareži Bronson. – U Arkansasu više nema bizona, mladiću! Osim, možda, u konzervama.

– Onda je riječ o strvini, ali bez konzerve! – hladnokrvno mu odgovori Cayuse i mljackajući smota vlaknastu drvenu kašu u ustima. – Da ispljunem? A kamo?

– Glupog li pitanja?! Što se mene tiče, možeš bilo kamo!

Bronson pođe dalje. Cayuse ispljune sažvakano drvo u grm sa strane, pa mu se pridruži.

Zov sove ponovo propara noćnu tišinu. Odmah za njim javi se i oštro kriještanje. Sada ga je čuo i Bronson. Cayuse je uvijek bio barem za uho pred njim. Nikakvo čudo – Cayuse je indijanskog porijekla; nosi skalp pravog Indijanca iz plemena Cayuse.

Pred njima postane svjetlije. Našli su se na čistini koju obasjava blijeda mjesečina. Začuše tiho struganje užeta i škripanje grane. Negdje u blizini poletješe ptice snažno mašući krilima. Vjerojatno ih je netko preplašio.

Do groznog prizora još nisu stigli. Ali na čistini nešto nije u redu. Dvojica muškaraca osjećali su to nagoni. Odjednom im se učini da čuju neke glasove. No u to nisu bili sigurni jer je magla uz tlo prigušavala i izobličavala šumove. Ljudski su glasovi zbog toga nalik na roktanje svinja.

Bronson i Cayuse, pogrbljeni, provlačili su se kroz maglene sjene do ruba čistine.

Mrtvaca na užetu nisu spazili odmah. Obješeni je bio u sjeni krošnje. Njegovo se tijelo njihalo amo i tamo. Bose noge bile su slične njihalici nekog velikog sata. Baš to su najprije spazili Bronson i Cayuse.

Na čistini nije bilo nikoga. Visoka trava lelujala se na vjetru i blijedo svjetlucala. Sove se nisu čule, činilo se da su i gavrani nestali. Vladala je mrtva tišina. Jedini šumovi bili su struganje i škripanje.

Bronson krene lijevo, Cayuse desno. Obidu čistinu. U sjena- ma krošnji nije bilo nikoga.

Premda su u čizmama, hodaju bez šuma.

Sastanu se točno pod drvetom na kojem je visio obješeni.

Na užetu se njihao Crnac.

Mrtvacu je moglo biti dvadeset godina. Usta su mu bila razjapljena u zamrli krik.

Cayuse dotakne mrtvačeva stopala. Još nisu bila posve hladna: očito je obješen prije kratkog vremena.

Bronson promotri tragove ispod drveta. Zapazi otiske velikih čizama. Klekne i opipa jedan otisak.

Cayuse šuteći čučne kraj njega.

– Neobično su veliki tragovi ovih čizama – reče Bronson. – Momci imaju proketo velike noge!

Cayuse razmisli, pogleda još jednom tragove, pa će tiho:

– Da, noge su velike, ali otisci nisu duboki. Shvaćaš li što mislim? Tako velikim nogama trebalo bi da pripada i odgovarajuća tjelesna težina. Tko nosi takve čamce od cipela, morao bi biti krupan i težak.

Nato obojica ustanu. Cayuse nasloni pušku na stablo, ispruži ruke uvis, skoči i u hipu se nađe na grani. Potrbuške se ispruži, izvuče nož iza pojasa i prereže užu.

Bronson uhvati mrtvaca i položi ga na tlo.

Cayuse skoči s grane, uzme pušku i nestane ispod niskih grana krošnje.

Slijedeći trag, spazi da je netko vukao nešto ili nekoga. Linčeri su očito Crnca dovukli do ruba čistine.

Malo poslije toga Cayuse ugleda kuću. Stara bjelogorica okruživala je nekada bijelu, a

sada ružno sivu kuću vlasnika imanja. U njoj je nekada zacijelo živjela brojna obitelj, vjerojatno južnjačka. Sada se činilo da u kući ne živi nitko; tek tračak svjetla probijao je kroz prozor u prizemlju.

Cayuse se zamišljeno okrene i vrati do Bronsona da mu kaže što je vidio. Obojica odluče da se najprije vrate po konje. Inače bi im konji ostali predaleko.

Dojahavši polako ponovno do čistine, spaze iz sedla da je mrtvi Crnac – nestao.

Bronsona to ne iznenadi. Potvrdi to i riječima: – Vjerujem da smo naišli na trag, Cayuse!

II

Stajska vrata glasno su škripala. Gore na gredi zardala dizalica cviljenjem je parala tišinu.

Mlitavo tijelo dizalo se uvis.

Uto prestane cviljenje i dizalica se umiri.

Zamre i žamor. Kao nevidljivoj rukom pokrenuta, stajska su se vrata zatvorila.

Nitko je žurio preko mjesečnom osvjetljenog maglovitog dvorišta.

Trenutak poslije toga u staroj se kući ugasi svjetlo. Zatvoriše se neka vrata i začu se udaljšavanje konjskog topota.

Noćni vjetar pokrene lišće u krunama starih krošnji. Između drveća pojavi se Bronson.

Cayuse nije bio u blizini, a ni njihovi konji.

Bronson pride kući. Po strani, malo dalje kuće i drveća, bio je zapušteni vrt. Bronsona zapuhne težak vonj ocvalog i istrunulog cvijeća.

Na rubu dvorišta, na dva drvena stupa, stajao je široki natpis: LA ROCHE.

Bronsonovo suncem opaljeno lice se razvuče. Neobično ime, ali – točno. Tu očekuju pripadnike čete »jahača smrti«. Tko će doći, ne zna nitko. Bronson i Cayuse došli su po tajnom zadatku. Nitko ne smije znati da su baš oni ti »jahači smrti«.

Vlasti Unije, unatoč pojačanim naporima svojih snaga, još nisu doprle do Arkansasa. A tajni savez Ku-Klux-Klan ponovo bjesni. I u obližnjem Tennesseeju također.

Tajna jedinica poslala je dvojicu »jahača smrti«. I oni su sada ovdje. To su Bronson i Cayuse. Nitko ne zna za njih.

Ovdje bi trebalo da počnu tražiti.

Roger La Roche je osjećao da mu od Klana prijeti opasnost. Njegova mlada žena Raquel bila je izbezumljena od straha. La Rocheovi crni radnici drhtali su preplašeni. Mnogi su pobjegli s imanja.

Nad Arkansasom nadvili su se crni oblaci. Smrt je bila u zraku. Žrtve nisu bili samo Crnci.

Ova je noć to potvrđivala. Bronson pride kući. Zastane kraj prednjeg ugla. Stisnutih očiju promatrao je dvorište. Tamo prijeko, iza zida magle, bile su staje i spavaonica.

Izađe iz zaklona. Pušku je ostavio u futroli na sedlu. Ovdje mu je kolt bio korisniji. Cayuse će priskočiti pokaže li se potreba da se umiješa s puškom.

Nečujno prijeđe preko dvorišta. Ruku je držao na koltu. Čuo

je samo vlastite korake. Posvuda naokolo bilo je tiho.

Vidio je što je visjelo na dizalici iznad zatvorenih stajskih vrata. Dva tijela. Mrtvaci su bili Crnci. Jednoga od njih je Cayuse spustio s drveta. Sada je taj Crnac visio ovdje. To je objašnjavalo odakle trag vučenja. Linčeri se nisu dali zbuniti. A zacijelo su vidjeli da je uže na kojem je visio Crnac prerezano. Unatoč tome Crnca su objesili još jednom. To je sadistička temeljitost. Možda je Crnac, kojega su Bronson i Cayuse našli obješenoga na drvetu, najprije pobjegao, pa su ga progonitelji dostigli na čistini.

No nije važno! Bronson nije imao vremena brinuti o dvojici obješenih Crnaca. Oprezno otvori stajska vrata. Unutra je bilo gotovo mračno. Samo se kroz nekoliko pukotina provlačila mjesečina.

Bronson pogrbljeno šmugne u staju.

Unutra nije bilo nikoga. Vidio je samo jasje, mnogo slame, stare čizme, uzde, sedla i obilje paučine. U stražnjem dijelu staje razabra obrise pluga i zaprežnih kola.

Izađe iz staje, vrati se do kuće i oslušne na ulazu.

Prošla je ponoć. Tko god bio u kući, zacijelo spava – bilo do jutra, bilo zauvijek.

Bronson poželi zapaliti cigaru. Baš bi mu dobro došlo nekoliko dimova. Ali kako nije smio zapaliti, postajao je još nervozniji. Imao je fine cigare. Nabavio ih je u Little Rocku udaljenom tri sata jahanja od ovog imanja. Dobre, brazilske. Cayuse je tvrdio da se dime poput

starih čarapa. Unatoč tome, Bronson bi sada zapalio jednu radije nego bilo što; no nije smio i zato je bio još mrzovoljniji.

Uskoči u kuću i nađe se u predvorju golemih bijelih zidova na kojima su visjele slike. Roger La Roche zacijelo je nekada bio bogat. I to vrlo bogat.

Sada mu bogatstvo više ne treba.

Zašto? Zato što je ležao na dnu kamenih stepenica. Probođen. Drška noža virila mu je iz leđa. Oštrica je zacijelo dugačka, a udarac je očito bio zadat svom snagom.

Rogeru La Rocheu, umjesto bogatstva, sada treba samo malo zemlje nad glavom.

Laganim korakom Bronson prijeđe kroz predvorje. Njegovi koraci izazvali su slabu jeku. Desnim koljenom klekne na stepenicu, nagne se nad La Rocheom i osjeti toplinu mrtvačeva tijela. Polako odmakne ruku i pogleda na stepenice.

Gore su se otvorila neka vrata.

– Roger? – pozove netko prema hodniku. – Jesi li ti, Roger?

Bronson se uspravi, ukoči uz stepenice. Začuje nečije nesigurne korake.

Uto se gore na stepenicama pojavi mlada žena.

Možda Bronsona nije vidjela. Ali je sigurno ugledala mrtvacu – svoga muža. Zastala je kao ukopana. Zatim vrisne i potrči niz stepenice. Dugačka haljina vukla joj se niz stepenice. Pod laganom haljinom nazirali su

se obrisi njenog tijela. Bilo je lijepo.

Kad se nagnula nad mrtvacem, njezina se kestenjasta kosa raširila po ramenima i dotakla muževljevo beživotno lice.

Jecala je i drhtavom ga rukom milovala po glavi. Ležao je na boku. Vidjela se samo jedna polovica njegovog lica – druga mu je bila na hladnoj kamenoj stepenici.

– Oh, Roger! – zastenja žena. – Moj bože, ja... – glas joj prekine jecanje.

Tiho, pazeći da mladu ženu još više ne prestraši, Bronson reče:

– Ne bojte se, gospodo. Neću vam ništa.

Ona unatoč tome vrisne, podigne glavu i htjede potrčati uz stepenice. Iznenada ipak zastane, pa će oklijevajući:

– Tko ste vi? Za ime boga, recite: tko ste?! – Samo stranac, gospodo! Slučajno sam prolazio. Vidio sam napolju kako vise dva Crnca. Zatim sam ušao ovamo.

– Crnci?!

Njene se smeđe oči rašire. Na njih padne tračak mjesečine i one zasvjetlucaju zelenkasto.

– Crnci vise? – ponovi. – Što... što želite time reći?

– Poslije, gospodo! – reče Bronson i polako joj pride bliže.

– Što mogu učiniti za vas? Jeste li vi gospoda La Roche?

Ona kimne i ponovno se zagrcne jecanjem. Umorna i slomljena, nasloni se na ogradu stepenica. Očni su joj se kapci pomicali brzo poput leptirovih krila. Bronson je netremice gledao njenu vitku, otmjenu spodobu. Bio je spreman da joj pri-

skoči u pomoć u slučaju potrebe. No ona se vlastitim snagama održala na nogama.

– Da – reče ona tihim, umornim glasom – ja sam Raquel La Roche. A tko ste vi, gospodine?

– Bronson. Trgovac, gospodo! Ne čudite se mojim prašnim stvarima i tome što imam kolt. Bez te stvarčice nije preporučljivo kretati se ovim krajevima. Radije bih nosio normalno građansko odijelo, vjerujte mi. No čovjek se na sve navikne.

Ona samo šutke kimne i ponovno pogleda mrtvaca. Zatim polako pođe uz ogradu stepenica.

– Pozovite služinčad, gospodine Bronsone – zamoli ga. – Moj muž ne može ostati ovdje!

– Bojim se da vam je sva služinčad pobjegla, gospodo. Vani nema nikoga. A u spavaonici je sve tiho – reče Bronson, gledajući je kako se penje stepenicama. Zar niste ništa čuli, gospodo?

Tek gore ona se ponovno okrene. Glas joj se jedva čuo.

– Ne, već sam spavala. Klan ubija nečujno, gospodine Bronsone. Ovakav grozan kraj moj muž je odavno slutio.

– Htio sam zapravo poći dalje. No ako želite, ostat ću i pobrinuti se za sve.

– Molim vas – prošapće ona i nestane u hodniku naoko ravnodušna i bezosjećajna.

Bronson iznese mrtvaca iz kuće.

Spavaonica Crnaca bijaše uistinu napuštena. Jednostavne stolove prekrila je prašina. Radnici s imanja zacijelo su

neopaženi otišli odavde – i to još prije nekog vremena.

U starom zapuštenom vrtu Bronson iskopa grob. Cayuse je nadzirao okolo i čuvao mu zalede.

Čovjek koji je pozvao »jahače smrti«¹ više nije bio živ.

Nezgodno! Bez La Rochea neće moći tako brzo otkriti neprijatelja. La Roche je sigurno znao štošta o tajnom savezu jahača s kapuljačama. A ponešto možda i o drugima.

Bronson je pokopao La Rochea. Pri tome se nije mogao oteći dojmu da ga netko promatra.

Cayuse je, doduše, bio u blizini, ali on sigurno nije bio taj koji ga je promatrao. Zacijelo je postojao još netko tko se zanimao za Bronsona.

Raquel La Roche to nije bila. Gore se vidjelo svjetlo na prozoru jedne sobe. S vremena na vrijeme ispred tanke zavjese pomakla se vitka sjena.

Raquel je sve više zaokupljala Bronsona. Stalno je mislio na nju. Bila je žena čarobne ljepote i zrelosti. Čista suprotnost nekoj debeloj ili razmaženoj lutki. A nije bila ni pomični »kalup za šminkanje«².

Bronson baci posljednju lopatu zemlje na grob, nasloni se na dršku i pogleda osvijetljeni prozor.

Raquel je bila čudna ljepotica. Pri tome je Bronson pomislio na sitne bore oko mekih usta, možda i na male bore na čelu. Raquel više nije bila tako mlada. No baš zrelost ju je činila krasnom ženom.

I dalje je osjećao da ga netko promatra.

U vrtu je to bilo moguće, bilo je zaklona koliko te volja.

»Pripazi, Cayuse«, pomisli, »skini mi te momke s vrata.«

Zatim povuče lopatu za sobom i pođe natrag.

Stajska dizalica zacvili dok je spuštao obješene Crnce. Obojica su pala na tlo. Tek sada Bronson opazi nož u leđima drugog Crnca. Drška je govorila da je to bio jeftin nož kakvi se mogu kupiti »na kilograme«³ u Little Rocku, gradu na rijeci Arkansasu.

Oba nesretna crna momka Bronson je pokopao u zemlju na rubu oranice iza staje, gdje se nekad sadio pamuk.

Potom se vratio u dvorište.

Mjesečina se teško probijala kroz krošnje drveća. Čuo se šapat lišća na noćnom povjetarcu. Ulazna vrata se pomaknuše i pri tome se začu lako škripanje nepodmazanih šarki.

Netko je bio na vratima. A Bronson je, izlazeći, maločas zatvorio kućna vrata.

Nasmije se. Na njegovom grubom, od sunca i vjetra potamnjelom licu pojavi se nekoliko bora. Izvuče cigaru, zapali je i otpuhne dim pred sebe. Zatim se okrene i ode u staju.

Ispruži se, ali nije zaspao.

Čekao je uzalud – nitko se nije pojavio.

Nato izađe i izgubi se iza staje.

Nakon nekog vremena nađe Cayusea na straži.

– Ne znam zašto me ta Raquel privlači kao svijeća leptirice, Cayuse – promrmlja. – Kako li može sama izdržati u onoj golemoj kući, a zna da je na

dnu stepenica netko ubio njenog muža? Da sam ja na njenom mjestu, istog bi časa napustio kuću i odmaglio u Little Rock. Svejedno kako. Najvažnije bi bilo otići što prije i što dalje. A što radi Raquel? Zapalila je svijeću i šeće po sobi. Prokletstvo, to nikako ne razumijem!

»Jahači smrti« zagledaše se u mračne obrise kuće što se dizala iza drveća. Od nekadašnje bjeline pročelja nije ostalo ni traga. Drveće je bacalo na kuću teške sjene i dobro se vidio samo osvijetljeni prozor Raqueline sobe.

— Što ćeš sada, Bronsone? Vratit ćeš se?

— Da, s konjem. Predstavio sam se kao trgovac. Ti ćeš mi biti pomoćnik, Cayuse. Privikni se na to. Dođi za mnom kad sunce izađe.

— A ti ćeš, koliko te poznam, tješiti Raquelu?

— Ako bude htjela — odvrati Bronson uz osmijeh, a Cayuse prepozna njegov vragolast, dvosmisleni izraz lica.

Odjednom se kroz noć začu mukli huk.

— Sove su opet tu — mirno će Cayuse. — Te drage ptice baš su druželjubive. Možda je baš Raquel dobra prema njima.

— Provjerit ću to — kratko reče Bronson, skoči u sedlo i odjaše.

Cayuse ostane u skrovištu na straži.

Bronson dojaše do staje. Tu će pričekati jutro.

III

— Bronsone?

Iznenada se pojavila na stajskim vratima.

Vani na dvorištu mjesečina je sve više blijedjela, a daleko na istoku naziralo se nježno crvenilo zore. Pod starim krošnjama polako je svitalo.

Raquel ponovno prošapće njegovo ime.

Odavno ju je čuo. No još je ležao nepomično, kao da spava na pokrivaču u slami.

U staji je vonjalo na staru slamu i pamuk. S vrta je vjetrić donosio miris cvijeća i vonj truleži, pa je sve to u staji stvaralo neki neodređeni miris.

Raquel zakorači u staju. Bila je bosa. Dugačka, lagana haljina obavijala se oko nje poput prozirnog vela kroz koji su prodirali prvi zraci zore.

Bronson je mnogo mislio na Raquelu. Ne, nije gubio vrijeme, već baš razmišljao. Svidala mu se. Ali je mislio i na Rogera La Rochea. Ne smije učiniti to što bi želio.

No sada ona svojevolumino dolazi k njemu i to iz temelja sve mijenja.

— Bronsone, gdje ste se sakri-
li? — prošapće ona.

U njenom glasu nije bilo ni trunke straha. Taj je glas bio oslobođen sputanosti.

Raquel je tražila njega!

— Da, gospođo? — zazvuči njegov glas malo otegnuto, pa nastavi: — Što mogu učiniti za vas?

Ona ga tek sada ugleda. On se pridigne na laktove, zatim sjedne na pokrivaču. Ona polako pride k njemu. Haljina joj je obavijala duge i vitke noge. Razaznavale su se posve jasno kad joj se haljina uvukla među njih.

Bronson nije izmicao ni jednoj kušnji. Uvijek je želio doznati na čemu je. A sada je trebalo dodati još nešto: Raquel je tajanstvena. Možda zna više nego njezin ubijeni muž?

Zastala je pred njegovim pokrivačem.

– Tužna sam – prošapće – i osjećam se užasno osamljenom. Ne mogu spavati. Stalno mislim na Rogera, na ona dva jadra momka. Potrebna mi je nečija blizina. Shvaćate li me?

On kimne s razumijevanjem i pokaže na mjesto kraj sebe.

Raquel uzdahnuvši sjedne, privuče koljena k sebi i obgrli ih rukama.

U staji je bilo toplo. Zrak je bio ustajao. Zora je rudjela. Nikoga nije bilo na dvorištu, ništa se nije čulo. Sove su odavno umukle. A ni gavrani se više nisu čuli.

Raquel hitro pogleda Bronsonova gola prsa. Ožiljci na njegovoj smeđoj koži opovrgavali su njegovu tvrdnju da je trgovac.

On spazi da ona na svoj način promatra njegova prsa. To je bilo moguće jer su u staju dopirali prvi sunčevi zraci. Koža mu se sjajila, a ožiljci su bili odviše vidljivi. Ožiljci od metaka. Jedan je i od noža.

Začuo je kako je Raquel kraj njega duboko uzdahnula. Upita ga:

– Vi ste trgovac mecima, Bronsone? Zar ne?

On odglumi iznenađenje, pokušava zbunjen nešto slagati, a onda je shvatio da je otkriven.

– Da, gospodo! Imate dobro oko.

– Imam još dobrih osobina, Bronsone...

Ono »gospodine« namjerno je izostavila, da bi razgovor bio što povjerljiviji.

Njegov pogled dotakne njezino tijelo ispod haljine.

– Vjerujem vam na riječ. A smijem li vas zvati Raquel?

Ona se nasmiješi s olakšanjem.

– Da! Sviđaš mi se, Bronsone. Voljela bih doznati više o tebi. Trgovac nisi. Zašto si se lažno predstavio? Imaš li posebnog razloga za to?

Odgovor na to pitanje mogao bi ga stajati života. Znao je to. Ako Raquel nije dovoljno šutljiva, Ku-Klux-Klan će početi lov i na njega.

– Ne bih želio da me ovdje u Arkansasu netko prepozna, Raquel – reče nevoljko. – Zato što i ovaj kraj spada u nadležnost suda u Fort Smithu. Predsjednika zovu »sudac za vješala«, a sigurno shvaćaš zašto. Zove se Parker, Isaac Charles Parker. Nipošto ga ne bih želio sreći!

Raquel se nasmiješi pomalo neobično. Pri tome skupi obrve. Činilo se da se zabavlja. Kao udovici nije joj to pristajalo. Očito joj žalobnost nije bila baš prirođena.

– Reci jasno da bježiš pred zakonom, Bronsone! Onda mene zovi Cleopatra i...

Umukne jer je shvatila da je rekla previše. Možda joj je to ime samo preletjelo preko usana. Ili se toliko pribrala da mu ne želi pokazati kako tu njegovu priču o bježanju od zakona ne shvaća ozbiljno.

– Hvala, kako želiš, Cleopa-

tro! — reče on osmjehnuvši se.

— No, za mene ti nisi Cleopatra.

— A što sam onda?

Nato je blago privuče i nagne se nad njom. Na golim prsima osjećao je njene grudi ispod haljine.

— Papillon — reče tiho — leptir. Tvoje trepavice oponašaju leptirova krila, Raquel. I sada.

— Nisam znala.

— Ti to i ne možeš vidjeti, Papillon.

— I što još vidiš? — zanosno će ona i ponovno zatrepće.

— Da si lijepa, Raquel.

Smiješeći se, ona se izvuče i ustane. On je već pomislio da će otići, da je sve bila samo igra, ali se trenutak zatim opet spusti kraj Bronsona.

On je privuče k sebi. Nije se opirala. Naprotiv, tražila je njegovo tijelo, privijala ga k sebi.

— Papillon — govorio je on opijeno — tvoj muž...

— Pusti ga u miru, Bronsone

— reče ona i još se čvršće privije uz njega. Ne govori o njemu.

Ljubio ju je i osjećao kako drhti. Osjećao je njenu toplinu, čuo kako uzbuđeno diše. Ni on se nije mogao obuzdati. Nije prestajao ljubiti prekrasnu ženu, mrsio joj je dugu kestenjavu kosu. Sve je bilo lijepo i prirodno. Raquel je zacijelo dugo čekala na ljubav.

Odjednom je svemu došao kraj.

Iznenada su se pred stajom pojavili neki ljudi.

Bronson zgrabi opasač, izvuče kolt i potrči do svoga konja u dnu staje. Napolju je bilo tiho.

Čulo se samo škripanje čizama po pjeskovitom dvorištu.

Raquel dotrči do Bronsona.

— Tko bi to mogao biti? — prošapće.

— To sam ja tebe htio pitati, Papillon. Možda se to vraćaju vaši Crnci?

— Ne, oni sigurno nisu. Budi oprezan, Bronsone! Stvarno ne znam tko bi to mogao biti! Možda ljudi iz Klana? Oni koji su umorili Rogera?

— Možda! Uđi dublje u staju, Raquel!

Ona ne odgovori, povuče se i sakrije iza poprečnih jasala.

Bronson nečujno pođe naprijed. Prođe kraj svoga ležišta, sagne se i uzme pokrivač.

Tik uz vrata zastane. Smota pokrivač i baci ga na dvorište.

Hici proparaju tišinu. Dva su metka probila pokrivač. Prasak metaka poprati glasna kletva.

Neznanci na dvorištu pribavili su mu obilje posla!

Jedan od njih očito je bio nervozan: ne puca se samo tako na smotani pokrivač. Ako je, međutim, netko krajnje napet, pomislit će da netko želi istrčati iz staje.

Prasak metaka proširio se i na onu stranu starog vrta.

Jutarnje nebo bijaše krvavo crveno. Dim iz oružja lebdio je kraj stajskih vrata. Po tome je Bronson znao da strijelac nije daleko. Vjerojatno je vrebao na samom uglu staje.

Iza Bronsona zašušti slama. Raquel pride k vratima i stane tik iza njega.

— Ne izlazi! — opomene ga.

— Ti će te ljudi ubiti.

— Da, to bi oni željeli, ali mene nije lako ustrijeliti, Papillon!

— odgovori on. — Pitam se: znaju li ti ljudi da si ti u staji?

— Što ćemo sada, Bronsone?

— prošapće ona i stavi mu ruku na rame. — Naši Crnci to nipošto nisu! Oni ne bi imali nikakvog razloga da se osvećuju. Roger, moj muž, uvijek je bio prema njima dobar.

— Onda su neki iz Ku-Klux-Klana. Rekao sam ti da mi se to ne sviđa. Ima li ova staja još koji izlaz?

— Ima mala vrata za izbacivanje gnoja — reče ona, spusti ruku s ramena i dotakne prazne korice za kolt. — Namjera-vaš li izaći iz staje? A možda oni baš i očekuju da izađeš na ta mala vrata!

— Može biti — reče on i osluhne, ali je vani i dalje bilo tiho i mirno: — Noćas, kad sam pokapao tvog mrtvog muža, imao sam osjećaj da me netko promatra. Vjerojatno je bio samo jedan nitkov, ali je sada doveo pojačanje. Oni znaju da sam u staji. Inače bi me odmah tražili u kući. No ne znaju da si ti sa mnom — doda i pogleda kuću, gdje nikoga nije bilo vidjeti. — Zapravo, morali su pokušati provaliti u kuću, zar ne?

Raquel slegne ramenima. Činilo se da je jutarnje zaprepaštenje brzo preboljela.

— Zašto bi morali, Bronsone?

— Zato što su ubili tvog muža i što znaju da si ti još živa! Takvu lijepu ženu kao što si ti nitko ne ostavlja samu u tako velikoj kući!

— Što želiš time reći?

— Ne znam još ni sam. Pretpostavljam, međutim, da oni misle da si ti još u kući. Žele,

dakle, samo mene. No, dobiti me neće!

— Tako si siguran, Bronsone! Zašto?

U tom trenutku izvan staje prasne puška. Tik kraj staje začu se stenjanje. Nešto podalje začu se kako je nečije tijelo udarilo u plot.

Puška se više ne oglasi.

Bronson se nasmije i pogladi Raquelu po kosi.

— Eto zašto, Papillon! Podimo!

Ne čekajući njezin odgovor, on izađe iz staje i zastane kraj smotanog pokrivača. Kao na pozdrav podigne desnicu s koltom. Cayuse je stajao u jutarnjem crvenilu i punio pušku. Prigušenim glasom poviče:

— Bila su trojica. Jedan od njih te promatrao, a zatim je doveo ostalu dvojicu.

Tek tada Bronson pođe oko staje i pogleda mrtve. Bili su to mladići posve običnih lica kakvih ima posvuda. No jednom je iz džepa virio komad platna. Bronson izvuče i raširi komad platna neobičnoga oblika. Uto iza ugla staje dođe Raquel i ugleda vrh kukuljice s rupama za oči.

— Klan — reče ona sa strahom.

— Točno! — reče Bronson. — S takvim krpicama naokolo jašu momci iz Ku-Klux-Klana. Trojici je ovo bilo posljednje ja-hanje — reče i okrene se prema Raqueli. — Nećemo li doručkovati? U troje? Onaj momak je moj tjelohranitelj.

— Tvoj pomoćnik! — ispravi ga Cayuse i pride im laganim korakom.

— Raquel zna da nadaleko zaobilazimo svaku metalnu šerifsku zvijezdu, prijatelju — objasni mu Bronson. — U svakom slučaju, ni na kraj pameti nam nije da jesen svog života dočekamo iza rešetaka. Raquel ima mnogo razumijevanja za to.

Raquel? — odglumi Cayuse kao da ne zna o kome je riječ. — Tko je to? — upita, a lice mu prekrije vedri osmijeh. — Aah, vi ste to, gospođice? Drago mi je, gospođice, uistinu!

— Ova gospođica — reče Raquel, uzvrativši osmijehom — jest gospođa i udovica. Ja sam gospođa Raquel La Roche — objasni, pa još jednom pogleda kukuljicu koju je Bronson spustio na tlo kao da je kužna i pođe ispred njih. — Doručkujmo prije svega.

Bronson neupadljivo zadrži Cayusea. S nekoliko riječi ispriča mu sve što se dogodilo. Zatim krene za lijepom udovicom Raquelom.

Cayuse pogleda Bronsona.

— Nisi valjda udovicu već tješio?

Bronson se samo osmjehne i zaogrne dvosmislenom šutnjom.

IV

— Trojicu od vas su pobili? — muklo je govorio glas ispod kukuljice. — To mi se nimalo ne sviđa! Nadam se da znate što vam je činiti! Ali ženu ostavite na miru! Pustite je neka ode!

Bijela poput kukuljice bila je i dugačka lanena košulja što je pokrila jahača poput toge. Na jahaču su se mogli prepoznati samo vrhovi čizama. A glas mu

je bio tako nejasan kao da dolazi iz dubine kakvog ponora.

Ostali jahači bili su u grupi pred govornikom. I oni su imali kukuljice navučene preko glave. Iznimno su se sastali danju. To je bilo neobičajeno za ovaj tajni savez.

— A što ste zapravo htjeli na La Rocheovoj plantaži? — upita govornik. — Roger La Roche je imao samo dva Crnca, ostali su nestali. Učinili ste to bez moga znanja.

— Ona su trojica htjela vidjeti što se zbiva na La Rocheovoj plantaži. Drugo ne znamo. Uostalom, La Roche je uvijek bio prijatelj tih Crnčuga, a i vrlo je bogat! Govori se da ima mnogo gotovine.

Jahač po strani muklo se nasmije.

— Bogat! Jednom je zacijelo bio bogat. Gubite se!

Četvorica jahača s kukuljicama zastanu neodlučno. Nisu se poznavali po imenu, ni kako izgledaju. Svečanom zakletvom svaki se član Ku-Klux-Klana obavezao da ni pod najtežim mukama neće izdati tajni savez ni bilo što o njegovim poslovima. Nitko nikoga ne smije kriomice slijediti, da bi saznao o kome je riječ.

Govorilo se da su se pod kukuljicama skrivali bivši vojnici Juga i sinovi razvlaštenih veleposjednika.

Četvorica jahača nisu poznavali, dakle, ni onoga koji im je naredio da odu.

Tek koji trenutak poslije toga oni su se pribrali i skrenuli konje u sjenu drveća.

Onaj koji je naređivao okrene konja, a zatim ga potjera galo-

pom. Oko njega divlje je lepršala duga bijela košulja. Nedugo poslije toga konjska su kopita zatoptala po kamenju. Na šljunku uz rub puta ne ostaju tragovi. Jahač prijede preko puta i zaustavi se pod krošnjom drveća. Osluškujući, sagne se u sedlu. Nitko ga nije slijedio.

Polako odjaše dalje, zamakne u sljedeći šumarak i sjaše. Vodeći konja, ode iza visokoga grmlja.

Tu su ga čekala kola s upregnutim konjem. Jahač s kukuljicom skine s konja sedlo. Upregne ga uz drugoga.

Tek poslije toga skine kukuljicu s glave i dugačku lanenu košulju, pažljivo ih složi i spremi u kola.

Okrene se.

Jahač je bila — žena!

I to mlada! Niz pleća joj je padala dugačka crna kosa. Na sebi je imala uobičajeno jahaće odijelo ispod kojega se naziralo vitko tijelo.

Sjedne na kola i skine čizme. Zatim na noge navuče druge, znatno manje, a velike gurne u sanduk ispod sjedala.

— Naprijed! — poviče malo hrapavim glasom i potjera konje na put.

Taj put vodio je prema plantaži »La Roche«.

Željela je znati tko se mota ondje. Navodno neka dva stranca. Ona četvorica jahača nisu znala ništa više.

Mlada ljepotica bila je zamišljena.

Nakon nekog vremena sama će sebi glasno:

— Ti će mlakonje sve upropastiti! Neka ih đavo nosi, i to što prije!

Sunce je pržilo nad Arkansasom.

Kola s dugokosom ljepoticom približavala su se plantaži.

Mladost se ženi — vjerojatno je još bila neudata — vrlo žurilo. Željela je stići na plantažu prije jahača.

U tome je i uspjela.

V

Raquel je žalosno stajala kraj groba svoga muža Rogera.

Bronson i Cayuse pokopali su i trojicu neznanaca koji su očito pripadali Ku-Klux-Klanu. Onda su pošli u stari vrt.

Prije nego što su došli do Raquel, spazili su kola. Dvopreg je dolazio vrlo brzo.

Prodornim pogledom Bronson je promatrao kola. Već izdaleka se vidjelo da ih vozi lijepa mlada žena.

— U Arkansasu, čini se, žive samo lijepe žene — reče. — Pogledaj je, Cayuse! Mlada je poput Raquel La Roche, jednako lijepa.

— Dabome, uzbudljivo za tebe! — podrugljivo će Cayuse. — Već se pripremaš za novu bitku, zar ne? Čim ugledaš neku ženu, postaješ nemiran.

— Htio si reći: ljepoticu? — ispravi ga Bronson netremice gledajući ženu u kolima što su se približavla. — Da, ova je gotovo prelijepa.

Polako su išli uz napola srušenu vrtnu ogradu. Raquel se okrene na grobu i iznenada im mahne. Zatim im hitro pride, otvori stara vrata i razdraganih očiju pogleda došljakinju.

Kola se zaustave. Crnokosa ljepotica siđe s kola. Mlade se žene čvrsto zagrle.

— Cleo! — prošapće Raquel.
— Oh, tako sam sretna što si uz mene!

Bronson načuli uši. Cleo — to je skraćenica od Cleopatra! A to je ime Raquel jednom već izustila. Njih se dvije zacijelo dobro poznaju.

Cleo se osvrne naokolo kao da nekoga traži.

— Gdje je Roger, tvoj muž, Raquel? Sama si bila u vrtu? Što se dogodilo?

— Ispričovijedat ću ti poslije, Cleo. Putuješ li u Little Rock?

Cleo oklijevajući kimne.

— Da. Zašto pitaš?

— Povezi me sa sobom, Cleo! Ovdje više ne mogu ostati! Roger je mrtav, Cleo. Umoren!

Ljepotice se ponovno zagrle.

Bronson i Cayuse se iz učtivo-
sti malo udalje. Pođu prema ve-
likoj kući i tamo pričekaju. Ne-
koliko minuta poslije začuli su
kako kola dolaze za njima. Ra-
quel iskoči, a Cleo odvede konje
u sjenu između staje i spavaoni-
ce za služinčad.

— Cleo je moja jedina prijate-
ljica — objasni Raquel smiješe-
ći se s olakšanjem. — Odvest će
me sa sobom u Little Rock. Sa-
mo da uzmem svoje stvari.

— Možemo li ti pomoći, Papil-
lon?

— Ne, Bronsone! Treba da uz-
mem samo neke sitnice. Brzo
ću biti gotova.

Raquel mu pride i stavi ruke
na njegova prsa. Nježno ga po-
gleda smeđim očima.

— Morat ćeš zaboraviti svoju
Papillon, Bronsone. Bilo mi je li-
jepo s tobom.

— Vas dvije ići ćete u Little
Rock bez muške pratnje? Nije li

to previše opasno? — reče
Bronson, ozbiljno zabrinut. —
Put za Little Rock vodi kroz div-
ljinu. Mogle biste naići na raz-
bojnike, na bandite koji će vas
ne samo orobiti nego i...

Raquel odlučno odmahne
glavom. Spusti ruke s njegovih
prsa i pođe prema ulaznim vra-
tima.

— Cleo i ja proći ćemo bez
neprilika.

— Mnogo cijeniš tu svoju pri-
jateljicu. Raquel. Tko je ona za-
pravo?

— Ona je siroče, kćerka jed-
nog oficira Konfederacije. Njen
je otac poginuo u ratu. Bio je
naš susjed. Ni Cleo ne čezne za
tim da ostane ovdje.

— Takav je život! — reče Cleo
koja im je prišla, smiješeći se i
njišući se u kukovima. — Požu-
rimo, Raquel!

Bronsona je promatrala ispi-
tivački. Dopao joj se, to se vidje-
lo na njoj. Zatim odmjeri Cayu-
sea od glave do pete. Najradije
bi zacijelo ostala s njima, ali je
Raquel pozove:

— Dodji, Cleo, inače ćemo u
Little Rock stići tek poslije po-
noći!

Obje ljepotice uđu u kuću.

Bronson i Cayuse ostanu
pred kućom. Posvuda naokolo
bilo je mirno i tiho. Sunce je pr-
žilo. Povremeni vjetroć nosio je
prašinu po dvorištu. Odozgo iz
kuće čuli su se glasovi mladih
žena, ali se nije razabiralo što
govore. Ubrzo su obje sišle, no-
seći uistinu vrlo malo stvari, te
pošle do kola. Bronson i Cayuse
stajali su i dalje nepomično i
šuteći u sjeni velike kuće. Drže-
ći uzde, Cleo doveze kola bli-
že.

Raquel nekako smrknuto pogleda Bronsona.

— Ostaj zdravo, Bronsone! Ne daj da te uhvate.

— Možda vas posjetimo u Little Rocku — reče on.

— Izbijte to sebi iz glave! — preporuči im Cleo svojim hrapavim glasom. — Ne tražite nas! Željele bismo zaboraviti sve ovo ovdje, pa i vas.

— Kreni, Cleo! — zamoli je Raquel.

Kola s dvjema ljepoticama otkotrljaju se iz dvorišta; ubrzo se više nisu ni čula ni vidjela.

— Njih smo se riješili — reče Bronson više za sebe.

No to nije zvučalo nimalo oduševljeno. Naprotiv, u njegovu je glasu bilo mrzovolje.

— Nisam baš siguran u to — zamišljeno mu otpovrne Cayuse. — U očima te Cleo ima nečega što ne mogu opisati. Prede poput kućne mačke, ali ta je mačka grabljiva zvijer. Mislim da bismo ih morali pratiti. Odvezle su se bilo kamo, samo ne u Little Rock.

Bronson je bio vrlo ozbiljan. Pažljivo je slušao Cayuseove riječi i ništa mu se nije učinilo smiješnim. Ni on se nije mogao oteti dojmu da s dvjema mladim ženama nešto nije u redu. Ponovno ga je nešto kopkalo. Na tome mu se imanju uistinu štošta dogodilo. Tu mu je nešto zapelo i za oko. Razmišljao je o tome što bi to moglo biti i što bi moglo značiti. Nije to bio ni mrtvi vlasnik, ni obješeni Crnci. Možda neka sitnica, prividno nevažna.

Kad-tad će se sjetiti što je to bilo. Možda baš onda kad na to bude najmanje mislio.

Pošli su po konje i doveli ih u vrt. Tu je za konje bilo dovoljno sočne trave i hlada pod krošnjama drveća. Konji su pasli osedlani. Bronson i Cayuse bez riječi izvuku puške iz navlaka.

— Pustimo žene neka odu, Cayuse! Dajmo im prednost! Zatim podimo za njima. Osim toga, želio bih поближе doznati odakle je Cleo.

— To ću ja preuzeti. Tragove mogu raspoznati i poslije dva dana.

Polako pođu iz vrta i zapute se prema velikoj kući. Na dvorištu na trenutak zastanu, a onda uđu u kuću.

Toga su časa nedaleko od kuće sjašila četvorica jahača s kukuljicama na glavama.

Lanene košulje na četvorici jahača bile su bijele poput krevetnine. Vrhovi kukuljica njihali su se na vrućem povjetarcu što je dolazio s pustih polja pamuka. Nakratko sunce je bljesnulo na oružju. Ljudi s kukuljicama pogrbljeno su se šuljali prema dvorištu. Ni sada nisu znali jedan drugome ime, porijeklo ili zanimanje. No svi su imali isti cilj i jednako su mrzili.

Željeli su linčovati svakog bijelca koji je bio naklonjen Crncima. A radi sijanja općeg straha linčovali su redom i Crnce.

Taj savez je imao mnogo članova. Ova mu četvorica možda i nisu mnogo značili. Unatoč tome, s njima se opasnost šuljala prema kući na plantaži »La Roche«.

Oni su željeli osvetu.

Trojica drugova bili su im mrtvi. Željeli su samo vidjeti što

je Rogera La Rochea tjeralo na to da se tako ponaša. I ima li još crnaca na njegovom imanju. S umorstvom i linčovanjem oni nisu imali ništa.

Četvrti od njih bio je u zaklonu i ostalima dojavio o pogibiji svojih drugova. Sada je i on bio u ovoj maloj grupi.

Bijelci, koji stanu na stranu Crnaca, mrtvi su u očima članova Klana. Klan je takve bijelce ubijao bez milosti. Nerijetko su ih namazali smolom i uvaljali u perje, a zatim linčovali.

Dvojica stranaca bila su viđena na plantaži »La Roche«. Oni moraju umrijeti!

Ljudi s kukuljicama nečujno su se primicali sve bliže. Za njih je bilo neuobičajeno da napadaju danju. Njihovo je vrijeme bilo noć, mjesečina i magla.

Pod krošnjama starog drveća zastali su. Rasporedili su se iza jednog zapuštenog ukrasnog grma kroz čije su granje stali napeto promatrati dvorište.

Vjetar je pomicao stajska vrata, šarke su cviljele. Preko dvorišta je vodio trag kola, koji prašina još nije prekrila i jasno se vidio.

Ljudi pod kukuljicama nisu znali da njihov voda nije muškarac nego žena: Cleopatra Morris. Hrapavi glas ove lijepe mlade žene pod kukuljicom zvučao je poput glasa nekoga muškarca. I ni jedan od tih muškaraca nije ni slutio da nisu članovi velikoga Klana, već da ih jedna žena sve pretvorila u sredstvo s pomoću kojega je postizala vlastiti cilj.

To je ujedno bila i slabost ovog tajnog saveza: kukuljica je omogućavala da se i stranac

prikrije i uvuče među članove. Određena lozinka nije pružala dovoljnu sigurnost.

– Zacijelo su u kući – začu se ispod jedne kukuljice.

– Pričekajmo – predloži drugi glas. – I sami će izaći. Tada ćemo ih pobiti.

– Odavde to nećemo moći. Podijelimo se! Dvojica do kuće, tamo sprijeda uz ugao, a dvojica u staju.

Razdvojili su se na dvojke. Nitko se od njih nije potrudio da se prošulja kroz vrt. Nitko nije otkrio osedlane konje. A iz kukuljice se i onako nije vidjelo dovoljno široko; svaki put čovjek s kukuljicom morao se potpuno okrenuti lijevo ili desno. A i duge košulje su im smetale – svako malo negdje su zapele.

Ljudi s kukuljicama napredovali su, dakle, vrlo sporo.

U kući su Bronson i Cayuse razgovarali, pretražujući sobe. Cayuse je nešto našao. Zviždukom iznenađenja pozove Bronsona. Cayuse je našao neku škrinju, podigao poklopac. Obojica pogledaše što je u njoj.

Ugledali su jednostavno raspelo i malu sliku. Bronson uzme sliku. To je bila fotografija, čak vrlo jasna, uokvirena drvenim letvicama.

Na slici je bila žena, ali ne Raquel. Ona to i nije mogla biti jer je lice sa slike pripadalo starijoj osobi.

– Njegova majka – promrmlja Bronson. Umrla je. To potvrđuje ovaj križić.

– Zašto nije dao izraditi sliku svoje žene?

Cayuse prička da Bronson vrati sliku, zatvori škrinju i zagleda se u gole zidove.

– Nigdje slike. A žena mu je tako lijepa. Nije trebalo da je skriva.

Bronson slegne ramenima. Polako pride k prozoru, nagne se i pogleda u vrt. Ispod krošnji se konji gotovo nisu vidjeli.

– To ćemo još doznati, Cayuse. Ionako je štošta nejasno. Ja ću sada poći. Raquel i Cleo imaju dovoljnu prednost. Osjećat će se sigurnima. Dostići ću ih do Little Rocka.

Izađu iz sobe i pridu stepenicama što su se spuštale u predvorje.

Vani su na njih vrebali ljudi s kukuljicama.

U predvorju je bilo svježe. Dvojica »jahača smrti«¹ siđoše niz stepenice. Tu Bronson zastane, a Cayuse ga upitno pogleda.

– Razmišljam o onoj trojici nitkova, Cayuse. Htjeli su me ubiti. Ali zašto? Nisu imali razloga. Možda su htjeli ubiti Rogera La Rochea. Ako je to točno, onda su ovdje prije njih bili neki drugi.

Htjede poći dalje, ali se iznenada sjeti o čemu e razmišljao: ona sitnica bile su čizme u staji! Velike čizme! Takve čizme Roger La Roche nikada nije mogao nositi, za to su njegove noge bile premale. A nisu pristajale ni na noge dvojice obješenih Crnaca.

Činilo se vjerojatnijim da bi te čizme netko navlačio povrh druge obuće.

– To je! – usklikne Bronson i pogleda prijatelja, zareći se od zadovoljstva. – Idemo po konje, Cayuse! Ali, na stražnji izlaz.

– Odjednom tako brzo?

– Kreni već jednom, Indijan-

če Ravno Stopalo! Na posao! Imamo toliko toga da obavimo, Papillon mi ne smije pobjeći!

– Najprije švrljaš ovdje po kući – sredito odgovori Cayuse – a sada ti je ta Raquel važnija od svega! Što da mislim o tome? Jednostavno ništa, zar ne? Izlazim na glavna vrata, kako se i pristoji.

– Što se mene tiče, izlazi gdje ti je volja! – s omalovažavanjem odmahne Bronson rukom i zaobide stepenice.

Cayuse pride prednjim vratima.

S kata se pogled pružao vrlo daleko, čak iznad drveća na imanju, a odavde odozdo nije se vidjelo gotovo ništa. I ljudi s kukuljicama u zasjedi mogli su se vidjeti s kata.

Na vratima Cayusea zaslijepi sunčeva svjetlost. Nehotice se okrene da se vrati i to ga je spasilo. Tane mu je prozujalo koji milimetar kraj glave. Osjetivši toplinu na čelu, baci se unatrag, padne u predvorje i tek tada začuje prasak.

Poput divlje mačke, on se preokrene i hitro ustane. Objema rukama čvrsto stegne pušku. Pognut potrči kroz predvorje, uskoči u neku prostoriju i klekne kraj prozora. Napolju se oblačić barutnog dima razilazio uz prozor. Cayuse kundačkom razbije staklo, nanišani i ispali na čovjeka s kukuljicom što s pojavio kraj stajskih vrata.

Pun pogodak! Čovjek s kukuljicom se okrene oko sebe i strovali u polumrak staje.

Bronson je bio iza kuće. Hladnokrvno je izašao i stao se poput gladnog vuka šuljati oko ugla. Nisu ga mogli zaustaviti.

ni meci. Nitkova koji ga je zamalo promašio, pogodio je Bronsonov prvi metak. Srušio se bez glasa u prašinu.

Negdje se netko izdere i začu se kako trči iz dvorišta. Jeka hitaca zamre. Sa strane velike kuće začu se topot konja; to su dvojica jahača oštro mamuzala svoje konje. Životinje su bolno njištale. Poput sablasti jahači u bijelom jurili su kraj grmlja. Za njima se dizao oblak prašine. Potkove njihovih konja bljeskale su na suncu dok su im duge košulje vijorile na vjetru.

Cayuse više nije vidio bjegunce. Na sreću, obojicu je dobro vidio Bronson. U trenutku je nanišanio. Metak je prasnuo i jedan se jahač srušio iz sedla.

Drugi je još bježao.

Cayuse potrči pokraj Bronsona u vrt. Zaustavi se kraj svoga konja, iz navlake na sedlu izvuče tešku pušku za medvjede i s njom pojuri na stražnji ulaz kuće.

Bronson spusti pušku, čekajući.

Cayuse se u kući penjao stepenicama, preskačući po dvije i tri odjednom. Užas je bio kraj prozora što je gledao na dvorište.

Ugledao je jahača. Oblak prašine jasno je pokazivao gdje je.

Dugačku pušku, koja se punila sprijeda, Cayuse je polako naslonio na prozorski okvir. Debelu cijev usmjerio je prema jahaču. U tu se pušku mogao pouzdati; ona nije skoro nikada promašila.

Cayuse nije nikako želio da jahač odmagli. Možda bi pokušao dovući novo pojačanje. A Bronsonu i Cayuseu sada je bi-

lo potrebno čisto zaleđe; nipošto im ne bi odgovaralo da im smrt vreba za vratom.

Nanišanivši, Cayuse opali. Puška izbacila svoju količinu sačme iznad staje i brežuljkastog polja. Jahač se sruši s konja. Životinja je sama otkasala dalje.

Cayuse polako side u prizemlje, ponovno puneći pušku; nikad se ne zna kada može opet zatrebati.

Bronson je za to vrijeme doveo konje. Zatim su zajedno pogledali ubijene bandite. Svako me su skinuli kukuljicu, ali nisu prepoznali nikoga.

— Gdje smo ono stali u razgovoru? — upita Bronson, praveći se da ga pamćenje ne služi najbolje.

— Htio si slijediti Papillon — mirno mu odgovori Cayuse. — Ja ću pogledati odakle je došla Cleo. Trebaš li još kakve obavijesti?

— Ah, ne! Hvala ti što si me podsjetio na najvažnije, Cayuse, Srest ćemo se kod Petea.

Bronson se sa smiješkom baci u sedlo i oni se razidu.

VI

Bronson i Cayuse još nisu znali da su naišli na izuzetno vrući trag. Taj će ih trag kada-tada odvesti na široka polja pamuka uz rijeku Arkansas.

Tamo je carstvo Johna Papsa Savalasa.

Rat je gotovo mimoišao Savalasa i njegova golema polja; nije na njima ostavio baš nikakva traga.

Bivši robovi sada su radili kao slobodni nadničari, ali za bijedno malu plaću.

Mnogi su Crnci patili na širokim poljima; posvuda se valjala prašina i poput dima dizala se u pramenovima nad poljima.

Obično je Savalas sjedio u sedlu ili se ljuljao u staroj škripavoj stolici na balkonu sličnoj verandi svoje velike kuće.

S verande je, naime, pucao široki vidik na zapad. Za lijepa vremena odande je Savalas vidio daleka brda Quachita, što su se protezala čak do Oklahome.

No ovog kasnog poslijepodneva ljuljačka je bila prazna.

Savalas je, naime, ležao u krevetu. Njegov veliki krevet bio je u prostranoj spavaćoj sobi na katu. Vrata prema verandi širom su bila otvorena. Vjetar, pušući s pamučnih polja, poigravao se bijelim zavjesama ispred vrata.

John Savalas se zaljubio.

Ona u koju se zaljubio zvala se Angie.

Bila je čarobno lijepa i mlada, k tome već toliko zrela i privlačna da bi zbog nje i hladnokrvniji muškarac mogao izgubiti razum.

Angie je znala za to svoje oružje. Upotrebljavala ga je za ostvarivanje svojih ciljeva i želja.

Za Savalasa je počeo nov život u ljubavi. Možda će u njoj i završiti.

Angie uđe u sobu s verande. Njeno tijelo bilo je u haljini tankoj poput daška. Bosonoga je prilazila krevetu na kojem je ležao Savalas. On je pružio ruke preko ruba kreveta.

– Dodi, Angie! – uzdahne. – Dodi, želim te!

Stala je tik uz krevet i prekrivenim rukama pokrila grudi.

– Dobit ćeš me samo ako mi nešto daš, Papse – reče ona zadovoljivo.

Bio je bogat, imao je cijelo bogatstvo, većinu od toga u gotovini, i to u dobroj, čvrstoj sjevernjačkoj valuti.

– Reci što želiš, Angie, i dobit ćeš – odgovori on.

Ona klekne na rub kreveta. On ju je pokorno gutao svojim velikim plavim očima.

– Želim zlatni prsten, Papse. Njegove su oči bljesnule novim sjajem; osjećao se blaženim.

– Želiš li biti moja žena, Angie?

– Da – šapne ona i nagne se nad njim. – Dobit ću ga?

On je obgrli i brzo reče: – Da! Već sutra! Pozvat ću svećenika iz Little Rocka. On će nas vjenčati. Sutra, Angie!

– Oh, ljubljeni! – prošapće ona, ljubeći ga i dopuštajući mu da je privuče k sebi. – Ne mogu više čekati! Najradije bih se već danas udala za tebe i postala tvojom ženom!

– Ti već jesi moja žena, Angie!

Vragolasto se smijuljeći, ona mu se izmakne iz ruku, skoči s kreveta i zadovoljno pogleda zaljubljenog i bogatog Savalasa.

On više nije bio mlad, ali je još bio pravi muškarac. Ne smije ga previše izazivati. Mora ga držati na uzdi. Sve će joj dati, obasut će je novcem. Dugo je morao čekati na ljubav. Njegova je žena umrla prije više godina. Možda ju je ubila vječna prašina pamučnih polja.

Sada je za njega počeo novi život.

Angie je bila poput svijetleće zvijezde što je blistala nad poljima. Donosila je svjetlo u tamu njegovog života.

Samo, Angie nije bila ni anđeo ni zvijezda.

Dugo se pripremala za ovaj trenutak. Johna Papsa Savalasa namamila je kao pauk u svoju mrežu. On više ne može iz nje. Kad-tad pauk će doći i ispiti mu krv.

To će biti lijepa, đavolska Angie!

Ona želi sve!

A on će i dati sve!

Ali to joj nije dovoljno. Ona želi ostati i slobodna. Ni pauk nikada nije sit i zadovoljan.

Nečujno je izašla iz sobe, bosonoga i u lelujavao haljini tanjkoj poput daška.

Koji trenutak poslije toga izađe iz sobe i John Savalas. Loše je volje napustio kuću i odjahao u polja. Odande je jednoga od svojih bijelih nadglednika poslao na konju u nedaleki Little Rock.

VII

Kola su zamaknula za brežuljak. Oba konja lagano su kaskala. Nigdje se nije vidio nitko, ni traga od bandita.

Zapravo, teško da bi ih tu i moglo biti. Jer, crnokosa Cleo je vozila kola podalje od uobičajenih putova.

— Onakvu predstavu ne kanim ponavljati, Raquel — reče Cleo. — Bronson nije budala. Kad-tad mogao bi nas otkriti. A ne vjerujem ni onom njegovom Cayuseu.

Raquel rukom odmakne pramen kestenjaste kose s čela. Njene smeđe oči svjetlucale su zelenkastim sjajem u sjeni raširenog suncobrana.

— Sve je prošlo dobro, Cleo. Imam njegov novac, što bismo više htjele?

— Mislim na gnjavažu s ona dva prokleta Crnca! Crnčugu je s drveta skinuo netko od tvojih novih znanaca — Bronson ili Cayuse! Zatim smo ga morale odvući još do staje! I podići na dizalicu. Ne, taj mi se prljavi posao ne sviđa. A onda su još stigla ona trojica glupana iz Klana i dopustili da ih pobiju! K tome sam morala brzo odjahati na mjesto sastanka i praviti se da ni o čemu nemam pojma. Ponadala sam se da će ona četvorica stati na šape Bronsonu i Cayuseu, ali plašim se da su Bronson i Cayuse izigrali i njih! Ta su dvojica vrlo opasna, Raquel!

Onda ćemo ih nas dvije morati ukloniti — mirno će Raquel. — Ne onako kako je uklonjen Roger La Roche, jer to uistinu nije bilo teško. Okrenuo mi je leđa i mogla sam snažno zamahnuti. S Bronsonom i Cayuseom morat ćemo postupiti drukčije. Vjerojatno ćemo se poslužiti s mecima.

— Ti si se spetljala s Bronsonom? Zašto? Raquel? Ne reci mi samo da ti se sviđa?

— Da, na određeni način svakako — reče Raquel i pogleda u daljinu iznad oba konja, a oči joj dobiju neobičan izražaj, što je mogla biti čežnja za ljubavlju, barem onakvom kako ju je ona doživljavala. — Muškarac je! Shvaćaš li što time želim re-

ći? Nježan je, zna što ženi godi, što voli. Pomogao mi je da se potpuno osjetim ženom. Bronson je prvi muškarac koji mi je pružio taj osjećaj.

— Prestani s tom ganutljivom pričom, rasplakat ću se! — reče Cleo, ali ipak pokaže zanimanje za Bronsona. — Bio je, kažeš, dobar?

— To mogu potvrditi mirne duše! — reče Raquel i široko se nasmije. — Roger La Roche nije bio loš, ali ako uspoređujem njih dvojicu, onda je Bronson bio poput najboljeg pečenja, a La Roche samo poput slanine iz variva.

— Varivo i slaninu si bacila, a pečenje je još tu — reče Cleo gotovo za sebe. — I ja više volim pečenje.

— Onda ga i naruči! — predloži joj Raquel, smiješeći se i s mnogo razumijevanja gledajući Cleo. — Isplati se!

Cleo skrene kola u duboku hladovinu starih hrastova na obronku. Malo zatim zaustavi ih u kamenom koritu plitkog potoka; oba konja stanu piti.

— Klan me dovodi do ludila — iznenada Raquel promijeni predmet razgovora. — Mi smo svojevrsna konkurencija, Cleo. To može biti trn u oku!

— Koješta! — odlučno joj odgovori Cleo. — Povezana sam sa sedmoricom članova Klana. Ni jedan ne poznaje ostale. Sada su možda već sva sedmorica mrtva. Znam zakletve i tajne lozinke Ku-Klux-Klana. Bit će najbolje da i ti sebi skrojiš košulju i kukuljicu. Učini to potajno, Raquel. Nitko te ne smije vidjeti. Zatim odjaši na sastajalište

tajnog saveza i umiješaj se među njegove članove.

— Znam li gdje su njihova sastajališta?

— Da, ali ne znam za sva. Često ih mijenjaju. Nije lako postati članom Klana. No, pouzdaš li se u svoju Cleo, ubrzo ćeš postati jahač s kukuljicom.

— Moram još razmisliti, Cleo. Veza s Klanom može biti od velike koristi. Barem ćemo u svako doba znati gdje i kada Klan namjerava napasti. Onda im se nećemo miješati u posao./i Cleo kimne, pogleda okolo i potjera konje. Usmjeri kola duž korita potoka. Lako vozilo poskakivalo je po neravnom kamenju. Sunce se probijalo kroz guste krošnje. Povremeno se u vodi ogledalo sunce, što je smetalo za oči.

— Neću da kola i konji ostave trag, Raquel. Drmusanje će uskoro prestati. Moramo požuriti. Do rijeke Arkansasa imamo još nekoliko kilometara. A ne bismo smjele sresti ni jednog nadglednika.

— Govoriš o nadglednicima Johna Papsa Savalasa, pretpostavljam — reče Raquel, gotovo ravnodušno slegnuvši ramenima. — Ako nas netko opazi, dojahat će bliže, jer neće moći odoljeti radoznalosti. A onda će dobiti pregršt metaka.

Cleo snažno povuče uzde i oba se konja istog trenutka zaustave u vodi do koljena. Voda je žuboreći prala kotače. Tamnokosa Cleo poput mačke frkne u topao, jedva osjetan vjetar.

— Čini mi se da nas netko prati, Raquel! — reče nakašljav-

ši se. — To mi se ne sviđa! Da razmislimo što ćemo učiniti.

Raquel se nehotice osvrne, a zatim pogleda naprijed.

— Nije li pred nama voda dublja? — zapita. — Hoću reći, nije li dovoljno duboka za plivanje?

— Da, iza zavoja vodu zaustavlja prirodna brana. Zašto pitaš?

— Zato što odjednom imam želju da plivam!

Nasmijavši se malo promuklo, Cleo potjera kola i uskoro je dvopreg izašao iz korita. Pronašavši prolaz između drveća, zaustaviše se u hladovini. Tik kraj toga mjesta potok se pretvarao u malo jezerce. Pola njegove površine bilo je u sjeni drveća i kamene obale, a sve je okruživala trska i grmlje.

Mlade žene potrče prema vodi i hitro se svuku. Namjerno razbacaju odjeću po obali i grmlju da privuku poglede došljaka. Zatim iščupaju nekoliko stabljika trske i isprepletu ih. Malu splav od trske polože u vodu. Splav ne potone — ni pod teretom kolta i noža. Oružje je bilo pokriveno s još nekoliko grančica trske, pa se nije vidjelo. Obje su polako ušle u vodu. Raquel odgurne malu splav od obale i zapliva za njom. Jednom ju je rukom držala da ne otpluta predaleko.

Uz obalu jezera oba su konja pasla i repovima tjerala muhe. Povremeno je jedan konj prednjim kopitom udario o tlo; to su bili jedini zvuci što su se čuli.

Dolje je pljuskala voda oko nagih tijela dviju žena. Njihova suncem opaljena koža je blista-

la. Kad bi zaronile, oko njih su se stvarali mjehurići zraka. Na njima se lagano ljuljala splav s oružjem.

Klopka je bila pripremljena.

Bronson je dolazio, jašući pogrbljen u sedlu. Konj ga je nosio polako uz obalu obraslu drvećem. Kopita su udarala muklo, jedva čujno. Odjednom sve zamre — Bronson oslušne.

S vode se čuo vedar smijeh.

Bronson je sjahao. Puška mu je bila u navlaci, a o pojasu mu je visio teški kolt. Na crnoj koži uhvatio se sloj prašine. Košulja mu je bila raskopčana, vidjela su mu se gola prsa. Povjetarac mu je nadimao košulju, dok mu je sunce pržilo dlakava prsa.

Izvuče kolt iz korica.

To je bila samo mjera opreza. Jer, znao je — a da ih nije ni vidio — da su u vodi dvije žene. Kupale su se.

Raquel se ponovno nasmije. Ni po čemu nije ostavljala dojam ožalošćene udovice. Naprotiv! Muževa smrt kao da joj je omogućila da procvate, osjeti se slobodnom. Mamila je k sebi Bronsona svojim vedrim smijehom i dražima.

On se još nije smio pokazati. Možda mlade žene nisu bile same. Mogla bi to biti smrtonosna zamka.

Nečujno se šuljao od stabla do stabla. Stalno je bio u zaklonu. Neprestano je motrio naokolo. Sunčeve zrake teško su se probijale kroz guste krošnje. Sunce već odavno nije bilo na vrhuncu.

Bronson se osvrtao prema svom konju: sputanih nogu, mirovao je ondje gdje ga je osta-

vio. Premda je osjećao blizinu drugih konja, nije frktao. Dobro je tako! Bronson je bio zadovoljan što se mogao osloniti na svoga konja.

Puzao je dalje. Kolt je držao u desnici i svaki put drškom malo zarovao po tlu. Ne smeta, glavno da je oružje otkočeno. Prašina je prekrila cijev, nikakav odbljesak nije mogao odati Bronsona.

Zavukao se pod gusto grmlje. Tu bi ga samo odozgo netko mogao vidjeti. Pogleda uvis, provjerivši krošnje. – Gore nije bilo nikoga. Svoju je pažnju usredotočio na ono što je bilo pred njim.

Raquel i Cleo su plivale, kako bi se kretnjama zagrijale u svježoj vodi. Jer, tekućica je hladna. Istina, ovdje je tvorila jezerce, ali struja ispod površine neprestano je donosila svježju, gotovo hladnu vodu.

Žene su već drhtale. Već su bile prilično dugo u vodi. Bronsonu se nije žurilo. Puštao ih je da još ostaju u jezercu. Gledao ih je i smiješio se u sebi. Same su to htjele! Nije opazio splavčicu od trske. Ionako izgleda poput snopa trske što se otkinuo, pa ga voda sama nosi. Trska uz obalu obično ne uraste čvrsto u tlo. Mogla se otkinuti i kad su žene ulazile u vodu. Ništa mu nije bilo sumnjivo ni kad je spazio da Cleo stalno pridržava tu malu splav; zacijelo se samo igrala njome.

– Dodi – odjednom reče Raquel – hladno mi je.

– Samo ti izadi – odvrati joj Cleo – ja još ostajem.

– Zaradit ćeš hunjavicu, Cleo.

– Pa što onda? Baš mi je ugodno.

Raquel otpliva do obale. Uhvati se za trsku i nekoliko puta zamahne nogama. Valovi su zaljuljali splavčicu.

– Prestani s tim! – strogo će joj Cleo. – Izadi već jednom.

Raquel se uspravi u plitkoj vodi, razmakne trsku i zakorači na suho, toplo tlo. Tu se ispruži na suncu. Potrbuške je ležala na grubom pijesku, bradom se oslanjajući na ispružene ruke.

Iz takvog položaja lako se vidjelo sve što je bilo ispod grmlja.

To je Bronson smetnuo s uma.

Raquel ga je spazila. Samo je sekundu gledala prema njemu. Činilo se kao da ga nije vidjela, jer je ostala ležati, samo se okrenula na leđa. Zatim se napola uspravi, podbočivši se na laktove. Pijesak joj se prilijepio za vlažnu smeđu kožu.

Bronson joj više nije vidio lice. Ni ruke pred prsima kad je sjela.

– Vraćam se u vodu, Cleo – poluglasno će Raquel.

Pri tome nekoliko puta okrenutim palcem pokaže na svoja prsa. Cleo je po tome shvatila da je netko iza nje.

– Kako hoćeš – hrapavim joj glasom odgovori Cleo. – Samo, požuri, uskoro moramo dalje!

Bronsonu dosadi skrivanje. Nije mu se svidala uloga promatrača iza zaklona. Uspravi se, izade iz grmlja i stane ukoso iza Raquel.

Ona nešto nerazgovjetno promrmlja, snažno se strese i posegne za komadom odjeće

koji joj je bio nadohvat ruci. Pokrije donji dio tijela, ali ostane sjediti.

— Bronsone! Ti? Što ćeš ovdje? — procijedi Raquel.

— Predomislio sam se — odgovori joj smijući se. — I ja ću u Little Rock!

— Ne vjerujem ti! Slijediš nas! Za Little Rock vodi posve drugi put!

— Onda sam zacijelo malo skrenuo — reče on kao da se ispričava i zakorači prema njoj.

— Kao i vi. Sve skreće s puta.

— Ne prilazi mi! — Raquel će odlučno, gotovo srdito. — Nestani! Ili se svuci i okupaj!

— Što? Da se svučem? — razvuče mu se lice od iznenađenja. — Da gol uđem u vodu? Posve gol, bez ičega?

— Zašto ne? — zahihoće Raquel. — Nećemo te gledati. A što se mene tiče, možeš se kupati i odjeven. No, kako bi bilo da već jednom spremiš taj kolt? Ta me stvarčica čini nervoznom.

— Prije te moja stvarčica nije činila nervoznom, Papillon — promrmlja on. — U što si se pretvorila otkako ti je muž pod zemljom!

— Zar da žalim za njim, misliš? — dobaci ona. — Da naokolo hodam u crnini? Bijelo mi pristaje mnogo bolje.

— Bez ičega pristaje ti najbolje.

On zatakne kolt u korice i sjedne kraj nje. Ispitivački se zagleda u njene gole noge. Male su, vitke, baš lijepe. Jednako male bile su i njene ženske čizme. Lako preko njih navuče velike čizme. Kimne samome sebi. Tako zacijelo i jest — ako su

njegove pretpostavke točne. Ali mu nije godila ta pomisao, gotovo nije želio vjerovati u nju. Zar Raquel, tako lijepa, nježna poput leptira?

Doduše, njezina prijateljica Cleo također je bila lijepa, k tome rasna i bez sumnje vrlo strastvena, ali je u Bronsonovim očim bila posve drukčija vrst žene. Cleo je bila dvonožna divlja mačka. Njezina je ljubav bila opasna. Ali opasnost ga je, zapravo, uvijek privlačila.

— Ne znam, Bronsone — reče Raquel nakon kraće stanke. — Kod tebe mi ništa nije jasno. Tko si ti zapravo?

— Onaj koji sam bio uvijek, Papillon. Znam da te volim. Da sam lud za tobom!

— Glupost, Bronsone! Nego, okreni se već jednom, htjela bih se obući.

On se osmijehne, pogleda na trenutak u Cleo koja je, plivajući, gurala pred sobom malu splavčicu i okrene se prema grmlju.

Raquel ustane i brzo navuče na sebe odjeću. Čuo ju je kako se oblači, ali i to kako je iza nje ga pljusnula voda. To je Cleo zagazila u plicak. Odjednom ju je začuo kako govori:

— Stoj gdje jesi, Bronsone! Inače ću te oboriti!

— Nemam ništa protiv toga — zaškrguće on zubima — iako bi mi se više svidjela obrnuta situacija.

— Ne melji gluposti! — odbrusi Cleo i izađe iz vode. — U ruci imam oružje, suho i napunjeno. Ako okinem...

On se munjevitó baci u stranu, okrene u kotrljanju i skoči. Cleo opali, ali promaši. On sko-

či poput jelena, zamakne u grmlje, ali ne ostane na mjestu, nego se sakrije iza stabla. Istog trena u ruci mu se našao kolt. Cleo opali ponovno i tane otki-
ne komad kore sa stabla. Komadići se odbiju u Bronsonovo lice. On promrsi kletvu.

— Prestani s tim! — vikne joj.
— Urazumi se, Cleo! Što to zna-
či? Mogla bi me pogoditi i obo-
riti!

Novi prasak ispuni dolinu. Žene kraj vode stadoše se do-
šaptavati. Zatim se začu lom
grančice, udaljavanje koraka i
kotrljanje šljunka. Cleo i Ra-
quel potrče od jezerca.

— Proklete mrcine! — proci-
jedi Bronson poluglasno. — Na-
mjeravaju me prevariti. Sto mu
gromova, što je to?!

Gore zaništi konj i počne
snažno udarati kopitima. Konj
se branio, a Bronson začu Cleo
kako glasno kune. Konj ponov-
no zaništi, a zatim se topot ko-
pita brzo udalji.

Bronson potrči uz obronak.
Prekasno!

Kola su već odmicala. Za njih
je bio privezan njegov osedlani
konj. Cleo je potezala uzde i
snažno zamahivala bičem. Za
koji trenutak kola su nestala
iza drveća.

Kunući, Bronson potrči za ko-
lima. Što mu je drugo i preosta-
lo? Kolima žene ipak neće moći
napredovati odviše brzo. Očito
su željele steći kakvu-takvu
prednost. On se mora ponovno
dočepati svoga konja! U navlaci
na sedlu je puška.

Trčao je sve dok su mu snage
dopuštale.

Iznenada ugleda svoga konja.
Stajao je kraj puta na večer-

njem suncu. Razabrao je da je
puška još u navlaci. Kao i to da
su povoci prerezani.

Konj je stajao potpuno slobodan.

Istom mnogo dalje stijene i
drveće ponovno su pružali do-
bar zaklon. Tragovi kola vodili
su baš tamo.

Pripazi, Bronsone! To može
biti neugodna zamka! On, nai-
me, mora izaći iz zaklona i po-
javiti se na otvorenom prostoru.
Na sreću, revolveri dviju žena
nisu za njega bili opasni; uda-
ljenost je bila prevelika.

Nadaleko se nije čulo ništa.

Možda su kola bila već neg-
dje na rijeci Arkansasu.

Bronson uzjaše i potjera ko-
nja.

Iznenada prasne puščani hi-
tac. Metak ga okrzne. On osjeti
snažan udarac u glavu i klone.

Gotovo je!

Mlitavo je ležao na tlu. Nije
čuo kako je njegov konj divlje
rzao, propinjao se na stražnje
noge, njištao i toptao kopitima.
Životinja je jasno pokazivala
svoj divlji bijes.

Preko, iza stijena, dizao se ba-
rutni dim, a netko je ponovno
punio pušku.

Krv teče Bronsonovim licem.
Jasno se vidjelo kako je tam-
nocrvena tekućina kapala iz-
među kose.

Drugi hitac sigurno će ga
usmrtiti!

Crnokosa Cleo već je ponov-
no dizala pušku i nišaniła.

Uto Raquel stavi ruku na
puščanu cijev i pritisne je nado-
lje.

— Ne pucaj, Cleo! Možda je
već mrtav, a ako je još živ, bez

sumnje će iskoristiti ovu priliku i zauvijek nestati.

— Ti ga još voliš, Raquel!? Lu-da si!

— Možda — reče Raquel i pogleda prema Bronsonu. — Novu priliku neće dobiti. To je moja hvala.

— Za što? — upita Cleo i podrugljivo se nasmije. — Za to što je smio voditi ljubav s tobom? Ti si to htjela, ti si otišla k njemu u staju, Raquel!

— Da, tako je! — zamišljeno se Raquel nasmiješi. — Htjelo sam ga pridobiti za... Ah, htjela sam sve to, a onda mi je postalo lijepo. Bronson je jedan od tisuće. Divlji, opori muškarac, a ipak tako nježan. Željela bih ga imati uvijek uza se, Cleo!

Cleo baci pušku u kutiju ispod sjedala na kolima, gdje je i bila. Tamo je bilo i njezino jahaće odijelo, bijela platnena košulja i kukuljica, sedlo, uzde i prevelike čizme. Srdito spusti poklopac.

— Ti si se zatreskala u Bronsona, Raquel! Postaješ previše žena, draga moja! Tvoje je tijelo tvoje oružje, jesi li to zaboravila? Ne gubi razum! Hajde, dodi, penji se u kola! Moramo dalje! Paps nas već čeka!

Kola krenu, udalje se prema Arkansasu. Tamo su polja Joh-na Papsa Savalasa. Više putova vodilo je preko prostranih polja i svi su završavali na golemom dvorištu pred plantažerovom jednokatnicom.

U večernjem crvenilu bijeli se pamuk sjajio ružičasto.

Crnci su se vraćali s polja u spavaonice.

Dvije mlade žene u kolima

približavale su se rubu širokih obrađenih oranica.

Nisu htjeli da ih itko vidi.

Obje su odlično jahale. Konji što su vukli kola zapravo su bili jahači. Raquel i Cleo su mogle, dakle, bez poteškoća zavući dvopreg u grmlje, ispregnuti konje, kola ostaviti sakrivena i dalje odjahati.

No još su sjedile u kolima.

A nisu smjele gubiti vrijeme. Jer, bio je planiran linč.

Daleko iza kola Bronson je još ležao na tlu. Rana se stisnula i krv više nije tekla iz nje. Nije bila tako strašna kako je pomislio u prvom trenutku.

Bronson se pomakao.

Polako je podigaó bradu iz pijeska i osvrnuo se naokolo. Konj je stajao uz njega.

Znao je da je jedna od žena pucala na njega. No sada su obje odavno otišle.

Mogle su ga dokrajčiti. No Cleo i Raquel bile su, kao i većina ženskih stvorenja, u svojim postupcima često potpuno nepredvidive. Bronson je to dobro znao iz vlastitog iskustva. Žene se ponašaju proturječno, prividno besmisleno. Inače bi došle do njega da provjere što je s njim i da ga ubiju. Ali kad shvate da su se prevarile, udarit će zacijelo još odlučnije. Svakako, barem Cleo! Od nje ne može očekivati ništa dobro. O Raquel nije mislio tako. Pa ipak, obuzimala ga je neka zla slutnja. Jer, kad je on naišao, Raquel je bila sama u kući s mrtvim Rogerom La Rocheom.

Bronson s mukom ustane i uhvati se za jabučicu na sedlu. U glavi mu je bružalo kao da je u njoj roj pčela. Proguta slinu i

osjeti kako ga nešto steže u grlu. Polako se posve uspravi i osjeti kako mu se vraća snaga.

Napokon se popne u sedlo. Lagano udari konja i ovaj krene sporo preko čistine. Sunce na zalazu činilo je Bronsonovo lice još crvenijim. Više nije izgledao tako grub ni smrknut. Iz džepa izvuče cigaru i pripali je. Zatim je premjesti iz desnog kuta usta u lijevi i s užitkom povuče dugi dim.

Učini mu se da je ponovno sve u najboljem redu, da ga ništa ne boli, da mu nije ništa.

Sada je mogao ponovno staviti i stetson koji mu je visio na vrpici na leđima. Oprezno ga namjesti na krvlju uprljanu kosu i sjeti se Cayusea.

Nad Arkansasm se spuštala noć.

VIII

Cayuse ugleda pred sobom svjetlo.

Okruživao ga je mrak ispod* golemog starog drveća. Kroz razrijeđene krošnje na rubu puta treperilo je lelujavu svjetlo stare stajske svjetiljke. Tu i tamo začuo se nečiji nerazgovijetan glas.

Oprezno je jahao dalje.

I on je slijedio trag konja, ali u suprotnom smjeru.

Na zavoju puta naišao je na drvenu tablu na kojoj je razabrao natpis: MORRISOVA PLANTAŽA. Vidjele su se stare drvene barake. Iznad plitke grabe s vodom dizala se maglica. Cayusea zapuhne zadah trule slame, prljavih pokrivača i pljesnivog žita.

Uto osjeti još jedan, drukčiji vonj. Tako vonja kad se na jed-

nome mjestu isparava više konja poslije duljeg i brzog jahanja. To su, dakle, jahaći konji.

A to znači da Morrisova plantaža očito nije napuštena.

Napregnuvši sva osjetila, Cayuse pride plantaži. Konja je sakrio među drvećem, u ruci je stegao pušku. Poput sjene šuljao se iza stare staje.

Sprijeda zatreperi svjetlo fenjera. Svjetlost se vidjela i u unutrašnjosti staje, koja je služila i za spavaonicu.

Cayuse oslušne glasove. Bili su mukli, kao da su dopirali ispod krinke. Zbog toga nije razumio o čemu govore.

Nije mogao ocijeniti ni gdje su ljudi koji su govorili; raspoznao je samo to da su to bili glasovi muškaraca.

Prije, na drugoj strani dvorišta koje se moglo usporediti sa šumskom čistinom, dizala se kuća u južnjačkofrancuskom stilu. Kuća je bila vrlo stara, zacijelo više od sedamdeset godina. Vlažne magle napola su je nagrizale. Ipak reklo bi se da je još služila za stanovanje.

Samo, kome? Naime, vlasnik, Morris, pao je kao južnjački oficir u građanskom ratu. Borio se, dakle, protiv ukidanja ropstva.

Odjednom se začulo muklo pjevanje. Cayuse napregne uši. Pjevanje je dopiralo s ruba čistine, od starih koliba. Mjesečina se probijala kroz krošnje i padala na oštećene krovove. Pred kolibama su čučale mračne spodobe. Tvorile su krug, rukama pljeskale po koljenima i njihale se gornjim dijelom tijela.

Crnci!

Bivši robovi, ali možda još uvijek robovi. Građanski rat donio im je slobodu. No stečena sloboda postala je i prokletstvo: nisu mogli naći posao i životarili su bijedno, ponekad umirući od gladi.

Cayuse se šuljao dalje. Ostao je na rubu čistine. Onda se stade približavati stražnjoj strani kuće.

Iza kuće je bio mali humak. To je bio obiteljski grob. Na spomeniku je bio natpis novijeg datuma. Cayuse je pročitao da je tu pokopan čovjek koji je preminuo u vrijeme građanskog rata – 1865. godine. U kamenu je uklesano: major Todhunter Morris.

Cleo je kćerka Todhuntera Morrisa.

Dakle, istina je što je rekla Raquel. Cleo je siroče. Ali, čini se da nije sama. U kući njenog mrtvog oca bili su muškarci koji su međusobno razgovarali po nekom obredu. Cleo bi morala znati za to. Nešto takvo za nju ne može biti tajna. No može biti da to skriva pred Raquelom.

Cayuse nehotice pomisli na svoj zadatak. On i Bronson moraju razbiti tajni savez Ku-Klux-Klan u Arkansasu i riješiti slučajeve tajanstvenih ubojstava. A sve postaje nekako zbrkanije nego u početku.

U svemu što je radio Cayuse je bio vrlo temeljit. Prilazio je kući. Pod jednim prozorom zastane, oslušne, začuje glasove. Prozor je bio otvoren. Vidio je da su i ostali otvoreni; očito je netko želio provjetriti ustajali topli zrak.

Odloživši pušku na prozorski okvir, Cayuse se popne u kuću.

Uzme pušku i pipajući zid pođe kroz prostoriju, dođe do vrata i proviri u hodnik.

Svjetlost lojanice uđe kroz odškrinuta vrata.

Nikoga nije bilo na hodniku.

Cayuse se hladnokrvno provuče do drugih vrata. Muklo pjevanje Crnaca vani pred kolibom više se gotovo nije čulo.

Bio je spreman na sve. Ipak se naježio kad je zavirio u prostoriju.

Sedam spodoba u dugim bijelim košuljama!

Glave su im pokrivene kukuljicom.

Cayuse je otkrio gnijezdo tajnog saveza.

U prostoriji se osjećalo da se pripremaju na odlazak. Zbog toga se Cayuse hitro povuče. Vani, na rubu čistine, potraži zaklon.

Odatle je promatrao kako sedmorka izlazi iz kuće. U pjevanju Crnaca sada se razaznao strah. Ljudi s kukuljicama nestajali su jedan za drugim u stajama. Odlazili su razdvojeno, uvijek po jedan. Nitko od njih nije vidio kamo odlazi onaj drugi.

Cayuse ih je brojao i otkrio da su otišla samo šestorica. Sedmi je ostao u kući. Ili je nestao kroz stražnji izlaz.

Pramenovi magle zgušnjavali su se na dvorištu, visjeli s krošnji. Pjevanje Crnaca zamukne. Šest je jahača napustilo plantažu. Crnci su ustali, razilazili se. Nigdje nije zalajao nikakav pas. Ovdje nema lovačkih pasa.

Cayuse je dugo čekao, ali napokon odustane. Ubrzo zatim već je bio ponovno u sedlu. Smatrao je da nema nikakvog

smisla slijediti tragove maskiranih jahača. Morrisova je plantaža sastajalište jahača s kukuljicama. Zasad mu je bilo dovoljno i to otkriće.

Cayuse odjaše u noć.

Nadao se da će Bronsona sreći kod Petea.

Pete je bio hrabri mladi Crnac. Možda i Pete već zna nešto. Crnci su između sebe obično vrlo razgovorljivi.

pripremljeno za nas. Ta se kuća pretvara u zamku.

– Niste mi još rekli gdje je ta kuća?

– To ćeš, Pete, doznati na vrijeme. Ne smijem ti to reći. Bronson će odlučiti kada ćemo se useliti u tu kuću.

Pete udahne punim plućima i zrak mu zašišti kroz široke nosnice. Na mjesecni se njegovo lice sjajilo poput ebanovine.

– Nikada ništa neću izdati! Ni Mariji. Djevojke su brbljave.

Cayuse ustane i pride svom konju.

– Ostat ću u blizini naselja, Pete. Očekuj brzi odlazak. Bronson će možda doći vrlo brzo. Vjerojatno ćemo tada poći sva trojica zajedno.

– Gdje je Bronson sada?

– Slijedi kola s dvjema ljepoticama, Pete. Želi se uvjeriti jesu li se Raquel i Cleo uistinu odvezle u Little Rock.

Pete također ustane. Pride Cayuseu otresajući ruke o nogavice hlača. Cayuse opazi da mu želi nešto reći.

– Što je, Pete? Misliš li na svoju Mariju?

– I na nju, Cayuse! Mislim na La Rochea. Prije njega umoreni su još neki vlasnici plantaža. To

ste mi vi rekli! Svaki put su u blizini žrtve nađeni i linčovani Crnci. La Roche nije prva žrtva. Zašto netko ubija i Crnce? Oni nisu učinili ništa! Njihov je jedini grijeh što im je koža crna!

Posljednje njegove riječi zvučale su vrlo ogorčeno, bile su pune optužbe. Cayuse je i te kako dobro shvaćao Peteov gnjev.

– Bronson je i ja također smo razmišljali o tome, Pete. Na La Rocheovu plantažu stigli smo samo nekoliko minuta prekasno; sve je već bilo gotovo. Inače bismo sada znali više.

– Jeste li vidjeli jahače s kukuljicama?

– Nismo! – reče Cayuse, no iznenada se nečega sjeti. – Zamisli, Pete, o tome uopće nismo razmišljali! Ne, nije bilo jahača na plantaži, a ni u blizini. Vidjeli smo samo tragove pješaka, i to otiske vrlo krupnih čizama.

– A tobožnja gospođa La Roche bila je posve sama?

– Da. To je neobično, zar ne? Kao i otisci velikih čizama. Poslije su trojica nitkova pokušala ustrijeliti Bronsona. Njih sam pobio ja. Nosili su kukuljice. Potom su stigla još četvorica, također s kukuljicama; i njih smo pobili. Kola s dvjema ljepoticama u međuvremenu su već bila otišla s plantaže.

Pete je bio bistar momak. Zato su ga Bronson i Cayuse i dobili za pomoćnika od jednog odjela Ministarstva unutrašnjih poslova. Pete je bio njihov čovjek, ali to nitko nije smio znati, jer bi inače preko noći bio ubijen.

– Ta je Cleo Morris stigla na plantažu, kažeš? Rekao bih da

je ona na vas nahuškala momke s kukuljicama!

— Lako je moguće, Pete. Nitkovi su sada mrtvi. To bi značilo da Cleo više nema ortaka. Jedno, međutim, ne razumijem: čemu linčovani Crnci? Ne pokušava li se time sumnja svaliti na Ku-Klux-Klan?

Pete kimne i ponovno se osmjehne.

— To ti kažeš, šefe! Drugi razlog ne postoji!

— Pete, znaš li što to onda znači? Da su ubojice — dvije mlade ljepotice!

— Da, a zbog toga što im se dopušta da ubijaju samo tako, već zasigurno traže novu žrtvu!

— Prokletstvo — ote se Cayuseu — nadam se da Bronson ne jaše u klopku! One sigurno vrebaju na njega.

— Bez sumnje — hladno će Pete, podigne crni šešir i počese se po tjemenu. — Ali, ti imaš još i mene!

— Prestani! — odbrusi mu Cayuse. — Inače će ti nedostajati još koji zub!

IX

Bronson je slijedio tragove kola.

Visoko iznad Arkansasa svjetlucale su zvijezde. Nadaleko su se prostirala bijela polja pamuka.

Sakrivena uz rub puta stajala su kola.

Bronson ih je spazio. S otkočenom puškom jahao je oko velikoga grma.

Konji su bili ispregnuti. U kolima nije bilo nikoga. Od njih su vodili samo tragovi potkovanih konja. Trag je bio usmjeren pre-

ma velikoj kući daleko na mračnom obzorju.

To je bila kuća bogatog Johna Papsa Savalasa.

Tamo su posvuda visjeli lampioni i girlande. Sutra će biti vjenčanje. Svećenik iz Little Rocka već je bio stigao.

Tek se smračilo. U kući su bile upaljene svjetiljke. Gore na hodniku treperili su plamićci debelih svijeća.

Jedna su se vrata jedva čujno otvorila. Mladenka Angie izviri-la je iz svoje sobe. Videći da nema nikoga, pohita u hodnik, pa u prizemlje.

Poput mjesečara prolazila je parkom zaobilazeći nastambe za radnike. Njena je spavaćica svjetlucala kao baršun, zlatno se sjajila njena svijetla kosa.

Lišće je šuštalalo, pucketale su grančice. Angie zastane. I nimalo se ne uplaši kad između grmlja i drveća pred nju izađu dvije spodobe.

— Tu ste napokon — prošapće Angie. — Već sam se pobojala da se dogodilo nešto nepredviđeno.

— Kao što vidiš, sve je u redu — umiri je hrapavim glasom crnokosa Cleo Morris.

— Je li prošlo vjenčanje? — zapita Raquel. — Vidjele smo ukrasne vijence i šarene svjetiljke.

— Sutra će biti — reče Angie, osvrnušvi se oko sebe kao da se plaši da ih netko čuje. — Paps se strašno veseli vjenčanju. Moram brzo natrag. Ako spazi da me nema, dići će uzbunu i sve živo poslati da me traži. Silno je zabrinut za mene.

— Onda te zacijelo ludo voli — podrugljivo primijeti Cleo.

– Da, uistinu – potvrdi Angie. – On je zapravo jednostavan i dobar čovjek, pa i muškarac.

– Za takve ocjene ti si vrlo mjerodavna! – procijedi Cleo srdito. – Reci još samo to da ti je žao što će morati umrijeti! Ne zaboravi: on će te učiniti bogatom. Dok živi, pripada ti samo polovica. Kad umre, ti si bogata udovica.

Angie se nasmije. Ali je taj smijeh bio hladan, proračunat. Njezine su plave oči svjetlucale ledenim sjajem.

– On je moj! – reče Angie. – Za ostalo se brinete vi, jasno!

– Da – pomirljivo se nasmije Raquel. – Cleo i ja imamo iskustva u tome. Kod La Rochea smo sve morale obaviti same. Dobro, imamo i dosta vremena – do dolaska Bronsona.

– Tko je Bronson? – namršti Angie čelo. – Pretpostavljam da je muškarac, ali kakav?

– Opasan momak. A prati ga vjerojatno jednako spretan drugar po imenu Cayuse – kratko joj objasni Cleo. – Nije isključeno da će se pojaviti ovdje. Možda je preživio moj hitac. Moramo očekivati sve. Ako dođe, znaš što treba uraditi. Moramo ga ukloniti zauvijek!

Angie se osmijehne.

– Ubojstvima se zasad ne bih bavila, barem ne još nekoliko sati – prošapće kao da je obuzima kakav neobičan, nježan osjećaj. – O tome ću misliti tek kad budem supruga bogatog plantažera.

Raquel joj kimne i hitro pogleda Cleo.

– Nas dvije ostajemo u blizi-

ni, Angie. Moramo izbrisati sve tragove. Sakrit ćemo i konje. Gdje misliš da je najbolje mjesto za to?

Angie se zamisli na trenutak, a zatim će opušteno:

– Paps ima vlastitu malu crkvu. Tamo je na rubu parka. Kraj nje je i staja. Za vaše konje to će biti najbolje skrovište. Da, tamo se možete smjestiti i vi. Na svečanosti mogle biste mi biti kume. Samo, molim vas, učinite mi uslugu: ne smijte se preglasno kad Johnu Savalasu kažem »da«...

– Bit ćemo strašno ozbiljne – obeća joj Cleo. – Ne zaboravi nam poslati dvojicu Crnčuga nakon svog vjenčanja. Izaberi dvojicu koji nisu odviše snažni.

Angie kimne i otrči natrag u kuću. Neprimjetno se popne u hodnik na katu. Ušavši u sobu, opazi da John Savalas stoji uz njezin krevet. On je upitno pogleda.

– Ne mogu se smiriti na jednom mjestu – reče Angie i zbunjeno se nasmiješi. – To je od silnog uzbuđenja zbog sutrašnjeg vjenčanja, Papse!

– Ne zovi me stalno Paps – zamoli je on. – To sam smiješno ime dobio zato što se prema svojim obojenim radnicima ponašam poput oca i što sam se zalagao za njihovo oslobođenje. Ali ti se nipošto ne bi morala služiti takim nadimkom. Prema tebi ne gajim očinsku naklonost; tebe volim. Angie!

X

Naselje je ležalo u dolini. Male kolibe ukazivale su na siromaštvo. Na dvorištima su bile hrpe smeća i otpadaka. Naoko-

lo su lutali psi.

Cayuse je ujahao u naselje.

Psi su se motali oko nogu njegova konja, ali ga ni jedan nije ugrizao. Konj ostane miran dok psi ne postanu nasrtljivi. Tada konj zamahne desnom stražnjom nogom, pogodi jednog psa, pa ovaj cvileći odjuri, a ostali mu se pridruže.

U naselju je bilo mirno i tiho.

Kraj jedne kolibe Cayuse je sjahao.

Mjesečina je blijedo svijetlila na ravnim krovovima. Samo iz dviju koliba kroz male se otvore probijalo svjetlo. Uz jednu od tih koliba Cayuse stane.

Prišavši vratima, pokuca i, ne čekajući odgovor, uđe. Pogled mu se zaustavi na jednostavnom, bolje reći skromnom ležaju. Na njemu je bilo dvoje ljudi, grleći se i miljući u ljubavi.

Istog trenutka Cayuse izađe iz kolibe. Napolju se osmijehne i prička, premda malo nestrpljivo.

A zašto Pete ne bi ljubio mladu Crnkinju? On, uostalom, u ovom naselju već dugo čeka na njega i Bronsona, a dosada — poznato je — može biti i te kako teška.

Nakon nekog vremena Pete izađe. Mladom, zdravom Crncu pamučna je košulja nemarno visjela preko širokih ramena. Dok se smiješio, vidjelo se da mu nedostaje jedan zub. Na glavi pokrivenoj kovrčavom kosom bio je njegov ponos: golemi crni šešir.

— Evo me, šefe! — reče. — Zašto me tako gledaš? Jesam li što izgubio?

— Da li te ona ugrizla, Pete?

Nedostaje ti jedan zub.

Pete se osmijehne još šire:

— O, ne! Maria se mazi, ne grize. Tukao sam se. Neki su momci bili drski. Morao sam im svima dati pouku. Zato me Maria voli još više. Predivna je! Prava mala kraljica bez krunice.

Cayuse se nasmije, ali se odmah zatim uozbilji.

— Zna li za nas, Pete? Možda čak i to što namjeravamo učiniti?

— O tome ni slova, časna riječ! Ali, zna da moram slušati dvojicu ljudi, što i činim vrlo rado.

Cayuse se ogleda naokolo kao da nekoga traži. Želio je biti siguran da nitko ne prisluškuje. Po strani naselja je bila oveća čistina na padini. Na njoj je svjetlucao pijesak na mjesečini.

— Moramo razgovarati, Pete. Pođi sa mnom!

Udalje se od kolibe. Konj je pošao za njima, dok mu se povodac vukao po tlu. Sjednu na pijesak na obronku. Tu im nitko nije mogao prići, a da ga ne opaze.

— Što si doznao, Pete?

— Jahači Ku-Klux-Klana su u ovom području. Dosad nisu napali ovo naselje. Ali, ljudi su veoma zaplašeni. Maria želi poći sa mnom kad odem.

— To ne smije, Pete! Stvar je odviše opasna — reče Cayuse, žvačući otkinutu grančicu. — Dobro me slušaj. Bili smo na La Rocheovoj plantaži. Roger La Roche je umoren. Dvojica njegovih momaka su linčovana. Njegova je žena bila sama u kući.

Pete ga zaprepašteno pogleda svojim krupnim očima.

— Žena La Rochea? Pa ona je odavno mrtva! To ne može biti njegova žena! Ovdje sam s nekoliko mladića razgovarao i o La Rocheu. Nekolicina ih je prije radila na La Rocheovoj plantaži. Bez sumnje znaju što govore.

— Dobro. Pretpostavimo da je to bila neka druga žena. S plantaže ju je odvezla njezina mlada susjeda. Ime joj je Cleo, a prezime vjerojatno Morris. Jesi li što čuo o njoj?

— Njezin je otac mrtav, kažu. Morrisova plantaža propada. No tamo se nešto događa. Tamo se sastaju jahači. Drugo ništa ne znam.

— Da, njih sam vidio, Pete. Jahači pod kukuljicama! Tamošnji Crnci dršću od straha i pjevaju pred kolibama. Ni jedan se ne usuđuje pobjeći. Cleo je s očeve plantaže došla kolima. Ali, zacijelo zna da se tamo sastaju jahači. Jer, ima oči u glavi i bistra je.

Pete se na trenutak zgleda u tlo, šakom zagrabi pijesak i pusti ga da mu teče kroz prste.

— Mora li sve biti baš tako?
— zapita iznenada. — Mislim: To s tom kućom? I da ja budem tamo sluga?

— Da, Pete, mora biti tako. Kuća je već izabrana. Potpuno je namještena i potajno je sve

XI

3.1 Bronson je bio sam.
Svitalo je.

Između staja i sjenika on sjaje. Cigara u kutu usta odavno se ugasila i ohladila. Sada ju je samo polako žvakao. Na jutar-

njem suncu njegovo je lice bilo smrknuto.

Jahanje oko golemog imanja nije dalo nikakvnog rezultata. Uzalud je u svitanje tražio tragove. Raquel i Cleo Moris nestali su bez traga. Sada je barem znao da su obje negdje na imanju. Sakrile su se. Ili su bile u velikoj kući kao gosti.

Ukrasni vijenci i šarene svjetiljke pokazivali su Bronsonu da će danas ovdje biti slavlje. Iz zaklona je promatrao crnačke sluge kako užurbano obavljaju posljednje pripreme. Dva bijelca izdavala su im naredbe. Jednom je čuo riječ: svadba.

Uto ugleda svećenika iz Little Rocka, kako žuri prema crkvi na rubu parka.

Na cijeloj je plantaži bilo već izuzetno živo. Još jednom se provjeravalo da li je učinjeno sve što je trebalo. Na velikom dvorištu okupljali su se nadničari i služinčad.

Iznenada Bronson ugleda dvoje ljudi na balkonu sličnoj verandi. Muškarac je bio John Savalas, a do njega lijepa mladenka Angie, sva je u bijelome.

Zazvoni zvonice u crkvi. Par je napustio verandu i malo poslije pojavio se dolje. Svi na dvorištu bili su svečano odjeveni. Uz malobrojne bijelce i Crnci. Do Bronsona dopre pjesma.

Par je koračao prema crkvi. Svi su pošli za njim i dvorište je ostalo prazno.

Bronson ostavi konja i požuri preko dvorišta. Nitko ga nije vidio i neopažen je ušao u kuću.

U crkvi se Savalas i Angie izgovarali »da«. Dočekavši ih na izlazu, Crnci su im oduševljeno klicali.

Iza crkve su se tog trenutka zaljuljala na konopcima dva Crnca. No njihov smrtni hropac nije nadglasao klicanje pred crkvom.

Svečanost je počela.

Angie se smiješi svome mužu nekako zbunjeno. On ju je, zabrinut, upitao što joj je. Rekla je da se ne osjeća dobro. Nato je on otprati u kuću. Ali je barem on morao prisustvovati svečanosti; zato je ženu ostavio samu, premda nerado. No ona ga je tješila:

— Ubrzo će mi biti bolje, pa ću doći za tobom.

Čim je izašao, ona iznenada živne, skoči s kreveta i požuri na hodnik, dok je veo lepršao oko nje. Staza je vodila u park.

Tamo su je čekale Raquel i Cleo.

— Poslala si nam dvojicu koji se gotovo uopće nisu opirali — reče tamnokosa Cleo. — A nisu bili ni snažni. Sada si ti na redu, Angie!

— Znam. Čekam da padne mrak. Savalas će mi još danas pokazati sve što ima. Svećenik se ubrzo vraća u grad. Ne, ništa ne brinite! Sve se odvija po planu. Ništa se ne može dogoditi. Noćas će on biti mrtav.

— Ne zaboravi da ćeš morati biti ožalošćena udovica! — zlobno joj reče Cleo.

— Neću - uz osmijeh odgovori Angie. — Pobrinite se da on dođe do dvojice svojih Crnaca! Neka ih nađu zajedno!

— Poslije dođi na Morrisovu plantažu — reče Raquel. — Tamo ćemo te čekati. Ali ne moraš žuriti!

— I ne zaboravi — opomene je Cleo — da na plantaži moga

oca nitko ništa ne sluti o našim poslovima! Ti i Raquel bit ćete udovice koje traže utjehu, jasno?

— Da. Sad moram natrag u kuću!

Angie požuri kroz park. Žurno uđe kroz stražnja vrata i zatvori ih. Naslonivši se na njih, nekoliko puta duboko udahne i osjeti kako joj srce kuca sporije. Opušteno pođe hodnikom. Ne krene gore u predvorje i spazi da su vrata radne sobe otvorena.

— John? — pozove ga. — Jesi li tu?

Već je bila blizu vrata. Premda su vani Crnci klicali, smijali se i veselili, čula je kako je u radnoj sobi netko odmicao stolicu. Stane na vratima i pogleda u radnu sobu.

Pred njom je bio krupan stranac. Vidjela je grubu odjeću, crnu kožu, teški kolt u koricama. I suncem opaljeno lice, puno muškosti, ali nekako grubo.

Strančev osmijeh je bio izazovno samopouzdan, a pogled njegovih sjajnih očiju natjera Angie da zamuca:

— Što tražite ovdje? Tko ste vi.

— Slavim vaše vjenčanje, gospodo Savalas — reče neznanac blago i dotakne prstima stetson. — Zovem se Bronson.

Njezine mekane usne se trznuše, ali se u trenu potpuno savlada. Uspiye se čak nasmijevati.

— Bronson? Nisam dosad čula za vas — slagala je.

— Jeste li vi prijatelj moga muža?

— Zar bi inače bio ovdje? — reče Bronson i pride joj bliže. —

Želio bih razgovarati s vašim mužem, gospodo Savalas. Može li se to urediti?

— Da, svakako. Je li toliko važno da to ne možete povjeriti meni?

— Riječ je o poslovima, gospodo. Ja sam vaš susjed. Kupio sam imanje uz rijeku Arkansas — s kućom. Poslovi nisu za žene. A pogotovu za nježna stvorenja poput vas, gospodo. Moram čestitati vašem mužu. Vi ste vrlo lijepi, gospodo.

— Hvala! Takve se riječi uvijek rado slušaju! Pričekajte ovdje, molim vas. Moj će muž odmah doći. Reći ću mu da ste tu.

U dugoj šuštavoj haljini ona izađe iz radne sobe, a odmah zatim i iz kuće. Vani porazgovara sa Savalosom. Dok je on išao prema kući, Angie se izgubila u parku. Prijepodneвно sunce probijalo se kroz krošnje. Jutranja se maglica gubila. Iza crkvice Angie ugleda Raquel i Cleo.

— Vaš je Bronson ovdje! — prošapće. — Meni je rekao da je naš susjed.

Zatim ispriповijedi ostalo. Raquel i Cleo napeto su je slušale.

— Dobro — odlučno će Cleo. — Sve ostaje pri prvobitnom planu. Bronson nas je slijedio, ali zasigurno ne zna gdje smo. Ti ćeš se morati pobrinuti za njega, Angie! Ukloni ga! To tebi neće teško pasti.

Angie kimne i okrene se.

Bronson i John Savalas su se u međuvremenu upoznali. Savalas se poveselio ugodnom susjedu.

— Ipak, ostanite, gospodine Bronsone! Budite moj gost!

— Imate zasigurno i bez mene dovoljno gostiju, gospodine

Savalase! — odvrati Bronson i doda uz osmijeh: — Jedino ako su među njima neudate mlade žene...

Savalas odmahne glavom.

— Na žalost, ne mogu vam ponuditi žensko društvo, gospodine Bronsone. To manjka i mojoj supruzi Angie.

Bronson je vjerovao Savalasu. Pitao se gdje su ostale Raquel i Cleo. U tom se trenutku vratila Angie. Izbjegao je njezin pogled. Ona je tek udata. Ne smije misliti ni na što drugo. Reče to samome sebi, pa ipak je pomislio na drugo.

— Posjetite nas još koji put, gospodine Bronsone — reče Angie, smiješeći se pri tome, tako da mu je postalo potpuno jasno na što misli. — Moj muž i ja veoma ćemo se tome veseliti.

Zacijelo je čula dio razgovora između dvojice muškaraca, jer je nato dodala s najdubljim ža-ljenjem:

— Koliko god bila lijepa naša svadba, nismo — na žalost — imali dovoljno vremena da iz Little Rocka dozovemo nekoliko lijepih žena. Moram priznati da sam najviše sama kriva tome. Nisam mogla izdržati da se vjenčanje odgađa.

Pripije se uz Savalasa, a on joj stavi ruku oko vrata. Pri tome ovaj nije opazio kako je Bronsonu dobacila pogled u kojem se očitavao otvoreni poziv.

Bronson ju je pažljivo promatrao. Koje li gadure! Ona sa Savalasom očito nema poštene namjere. Želi samo njegov ime-tak. Sada ga ima. Mora se pozabaviti njome. Možda zna o svemu više nego svi oni zajedno.

Samo, kako da joj se približi?

— Gdje je vaš posjed? — upita ga Angie kao da pogađa njegove misli. — Rado bih svratila ponekad — doda i milo pogleda Savalasa. — Bila bi to promjena za mene, Johna. I za tebe.

— Ti znaš da ja moram biti ovdje, Angie. Ako želiš, posjeti gospodina Bronsona. Samo ne danas, dušo!

— Ni sutra! — doda ona izazovno se smijući.

Bronson se pozdravi s njima i ode.

Angie i njezin muž gledali su za njim dok je jahao iz dvorišta. Angie je osjećala da će Bronsona ponovno sresti.

U to je bila sigurna kao i da će njezin muž noćas umrijeti!

XII

3.1 Smračilo se.

Bronson je bio spreman. Slutio je najgore. Još nije našao trag Raquele i njezine prijateljice Cleo. Vrebao je u zaklonu malo postrance od kuće i parka. Ugnijezdio se u jednoj praznoj šupi.

Sumrak se vukao preko imanja poput golemog sivog naboranog stolnjaka. Obrisi su se gubili u izmaglici. Svjetla su blijedjela. Negdje u parku huktale su sove. Pjesma Crnaca zamirala je u kolibama.

Gore u velikoj kući još su gorjela svjetla, u trima sobama. Netko je sa svijećom hodao po četvrtoj prostoriji. Zatim ju je ugasio ili izašao na hodnik.

Ukrasni vijenci na dvorištu već su se osušili i sada su šuštalili na povjetarcu. Šarene svjetiljke jedva primjetno su se njihale. Povjetarac je povremeno po-

sve prestajao. Uvelo cvijeće već je zaudaralo.

Bronson je bio gotovo siguran da će ova noć biti burna. Pretpostavljao je da će se dogoditi zlo. Samo, nije znao gdje.

Zato mora čekati, napeto motriti!

Ponovno je mislio na Angie. Njezin mu je pogled bio dovoljno jasan.

— Anđeo i đavo istodobno — promrmlja za sebe.

Pitao se odakle je ta djevojka, sada žena. Savalas je Angie upoznao zacijelo u Little Rocku, gdje bi drugdje?

Sumovi ga trgnuše iz razmišljanja.

Iza njega, iza šupe, čuli su se mukli udarci.

Konjski topot!

Iznenada je opet zavladala tišina.

Pomilovao je konja da ostane miran, a onda se izvuče van s puškom u ruci. Pogrblijeno se šuljao iza ugla. Maglica se vukla preko polja, grmovi su izgledali nestvarno, poput ljudskih spodoba.

Koliko se god naprezao, nije opazio nikakvog jahača. A po topotu je ocijenio da ih je bilo više — najmanje petorica!

Ponovno začuje sove u parku. Tek sad je bio svjestan njihova hukanja; prije toga mu nije posvećivao pažnju.

Sove! Te su se ptičurine glasale i na La Rocheovoj plantaži. Je li to igra slučaja? Sovin huk nije teško oponašati.

Negdje u polju glasno zarže konj. Začuo se i zveket uzdi. Netko kratko prokune i začu se topot. Desetak ili više konjani-

ka! Konjski se topot udaji, magla sakrije jahače.

Nema sumnje da su vidjeli šupu. Jasno se izdizala nad poljem. Kamo su odjahali, Bronson nije mogao ocijeniti. A nikakvog smisla ne bi bilo da ih slijedi po tragovima. Niska magla poput saga ležala je nad poljima pamuka.

Nešto se zbivalo na Savalasu-vu imanju!

Bronson se vratio, dohvatio povodac svoga konja. Mora prići bliže kući i nastambama.

Na putu do dvorišta nije čuo ništa sumnjivo. Činilo se da su jahači otišli daleko. U kući je vladao mir. Svjetlo je gorjelo samo još u dvjema sobama. Park pred kućom bio je u mraku. Sove su šutjele.

Svadbena noć!

John Savalas je čekao svoju lijepu mladu ženu.

Ona se uređivala u susjednoj sobi.

On je čuo kako je odložila metalni češalj. Ugodno se protegnuo na krevetu. Pun iščekivanja gledao je u vrata susjedne sobe.

Iznenada Angie uleti u njegovu sobu. Bila je izvan sebe od uzbuđenja. Pridržavajući krajeve dugačke spavaćice, još s vrata je vrištala:

– Dođi! Grozno se plašim, John! Netko je iza kuće! Šulja se okolo! Ne mogu k tebi prije nego što pogledaš tko je to!

Njegovo se iščekivanje u trenu pretvorilo u bijes. Skočivši s kreveta, obuče se, otrči u drugu sobu, zgrabi sačmaricu i otkoči je. Zatim jurne na hodnik, a Angie ga je slijedila u stopu. Prišli su stepenicama.

Savalas se nije osvrtao. Nije vidio nož u ženinoj ruci. Izvukla ga je ispod spavaćice.

Možda se nije usudila nenaoružana u park, pomisli Savalas.

Na stepenicama je zastao.

Angie je bila iza njega, ali je izmicala u stražu. Ruku s nožem zavlčila je iza leđa.

On je osluškivao.

– Nisi li se prevarila, Angie?

– neodlučno će on.

– Nisam, tamo je netko!

– Ali, kako si uopće mogla nešto vidjeti, dušo? Bila si još u svojoj sobi! Čuo sam te, nisi mogla ništa...

Nož bljesne i udari.

Savalas zatetura. Dršćući, njegovi su prsti grčevito stisnuli sačmaricu. Hitac prasne i ispu ni predvorje. Puška tresne na stepenice i sruši se postrance. Savalas posrne za njom, otkotrlja se uz ogradu i zaustavi na kamenom podu predvorja.

Tu ostane ležati.

Angie protrči pokraj njega, pa kroz predvorje i glavni ulaz izjuri u park.

Crnokosa Cleo stvorila se pred njom u magli obasjanoj mjesečinom.

Raqueli je lepršala bujna smeđa kosa dok je trčala k njima.

– Dodite! – dahćući reče Angie. – Brzo! Požurite!

Tri mlade žene bile su koju sekundu poslije toga na stepenicama u kući. Zajedno su zgrabile mrtvog Savalasa, podigle ga i iznijele iz kuće. Mala povorka krenula je u park.

– Ovdje! – iznenada reče Angie.

Pustile su ga i leš je muklo

pao na tlo. Niska magla odmah ga je prekrila.

— Moram se vratiti — prošapće Angie hvatajući dah. — Ostanite u blizini! Izbrišite tragove, imate dovoljno vremena. Ja ću u međuvremenu pokupiti sve.

— Ne gubi prisebnost — uvjerljivo joj reče Cleo. — Moraš glumiti prestrašenu, slomljenu udovicu. Da, pokupi njegov novac i sve što vrijedi. Budemo li se morale izgubiti odavde, sastat ćemo se s tobom na Morrisovoj plantaži.

Angie se brzo pribere.

— Mislim na Bronsona! — reče.

— Zar ga se možda plašiš? — podrugljivo se Raquel nasmije. — S tim ćeš momkom lako svršiti, Angie! Za mene je to bila igrarija.

Angie kimne, ne reče ništa i vrati se u kuću.

Raquel i Cleo izbrišu tragove. Pri tome su se povukle natraške i ubrzo nestale u dubokoj sjeni starog drveća.

Hitac iz kuće jasno se čuo na polju.

Bronson je već stajao kraj ulaznih vrata, leđima oslonjen na zid. Cijev puške dodirivala mu je bradu, a kundak mu je bio uz koljeno. U sjeni kuće nije vidio ništa. Tu u blizini bila je terasa. Na njoj su bile ležaljke. Ostaci svečanosti bili su razbacani posvuda — dijelovi ukrasnih vijenaca, boce, šarene zastavice, otpaci hrane.

Na rubu dvorišta izvirivalo je nekoliko crnačke služinčadi. Nitko se od njih nije usudio približiti kući. Obuzimao ih je

strah. Hitac u kući za njih je mogao navijestiti samo zlo.

Bronson se primicao vratima. Otvori ih i preskoči preko praga. Odmah jurne u stranu i nogom zalupi vrata.

Njegove su se oči brzo privikle na polumrak. Predvorje je bilo vrlo slično onome u kući na La Rocheovoj plantaži. Samo, ovaj put nema leša na dnu stepenica. Ne pojavljuje se ni ljepotica na vrhu stepenica.

Ovaj put je u predvorju Angie s podignutom sačmaricom u ruci!

— Bronsone! — izusti jedva. Što vi radite ovdje?

— Jeste li vi pucali, gospođo?

— Da. Čula sam neke sumnjive šumove. Moj je muž negdje vani.

— Ovdje pred kućom nije, vidio bih ga.

— Ne, nije tu pred kućom! — uzbuđeno će ona. — Zacijelo je u parku! Molim vas, pomozite mi! Plašim se!

— Ostanite tu! — reče joj Bronson, te na prstima prođe predvorjem i priđe stražnjim vratima. — I ja sam čuo čudne šumove, gospodo. Neki su jahači naokolo. Možda jahači s kukuljicama!

— To ne može biti! — uistinu se Angie uplaši. — Zar je Ku-Klux-Klan tu?

— Moguće je — procijedi Bronson i ostavi Angie samu.

Ona odloži sačmaricu, pojuri uza stepenice i vrati se s jastukom u ruci. Njime obriše nekoliko stepenica. Dolje pred stepenicama trebalo joj je nešto više vremena da ukloni izdajničke

tragove krvi. Zatim otrči gore i sakrije jastuk.

Bronson se sagne da bolje pogleda leš Johna Papsa Savalasa. U mraku i magli ne razazna mnogo. Pipajući pronađe nož i osjeti krv na njemu.

– Opet! – prošapće i uspravi se.

Mrzovoljan se vrati. U predvorju nije našao Angie. Popne se uza stepenice i ugleda tračke svjetla ispod vrata dviju soba.

Već u prvoj sobi ugleda Angie. Bacivši se na krevet, lice je utisnula u pernatu jastuk.

Ležala je pred njim poput preplašene djevojčice.

Kad je Bronson nježno dotakne, ona se trgne, napola uspravi i pogleda svojim svjetlucavim plavim očima; suze su joj zamaglile pogled.

Ono što je Bronson sada mislio nije se moglo razaznati na njegovom licu. On nije bio budala. Sve se ovdje dogodilo gotovo jednako kao i na La Rocheovoj plantaži. Tamo je bila Raquel, ovdje je Angie. A vani su se dozivale sove.

– Našao sam ga, gospodo – reče. – Iza kuće. Mrtav je.

– Oh, ne! – zastenje ona i lice ponovno zarine u jastuk.

– Da – suho će on. – Probođen je nožem. S leđa. Prisjetite se: je li vaš muž imao neprijatelje? Tko su oni?

– Ne znam – jedva ona izusti kroz plač. – Kako i da znam? Jedva smo se i poznavali, ali – voljeli smo se! Shvaćate li to?

– Čovjek poput Johna Savalasa ne može biti bez neprijatelja, gospodo. Bio je dobar svojim crnim radnicima. Ku-Klux-

Klan ne preza ni pred čim. Zašto tajni savez nije već prije napao njegovo imanje?

– Ne znam!

Ona se okrene na leđa i pogleda Bronsona tako molećivo da on osjeti sućut.

Njegov se bijes istopio.

Odjednom su se izvana začuli krici.

Dvorištem odjekne topot kopita. Baklje su sablasno proparale noć. Muškarci su muklo vikali, a mamuzama podbodeni konji divlje njištali.

Crnci su vrištali od straha i zaprepaštenja.

Angie se baci Bronsonu u zagrljaj pripijajući se uz njega i tražeći zaštitu. On ustane, podigne Angie s kreveta i odnese je iz sobe, ne ispuštajući pušku iz ljevice.

Ku-Klux-Klan je vani ubirao svoju krvavu žetvu!

Bronson je vjerovao da je lijepa Angie potpuno nedužna. Ona s tim nema veze! Ona je mlada, bespomoćna žena! Žena koju treba zaštititi i spasiti!

Napolju su se vatreni jezici dizali visoko, staje i kolibe su gorjele. Crnci su bezglavo jurili po dvorištu. Nitko nije znao kako bi. Jahači su se zalijetali u skupine Crnaca, obarali ih, vukli tamo-amo, a oni su izbezumljeno cviljeli. Lasa su zujala kroz zrak, omče padale oko vratova Crnaca.

Jahači pod kukuljicama vodili su svoje žrtve.

A Angie je uistinu osjećala strah. Bojala se za svoj život. Od jučer je žena Johna Savalasa, a od prije nekog vremena udovica. Maskirani jahači mrzili su

sve i svakoga. Ništa ih ne bi sputavalo da ubiju i Angie.

U Bronsonovim rukama osjećala je donekle sigurnost. Pred stepenicama on je spusti na pod, uhvati za ruku i povuče za sobom.

Skočivši niz stepenice, potrče kroz predvorje. Bronson prvi izađe iz kuće. Vidio je kako Crnci kroz maglu trče u park. Dva jahača jurila su za njima. Bacili su lasa i omče su se stegle oko vratova Crnaca. Uhvaćeni, Crnci su padali na leđa i divlje se otimali. Jahači su bez milosti vukli Crnce na užetu, a konje tjerali u galop.

Bronson je čvrsto držao Angie za ruku. Ona je trčala za njim duž kuće. Ponovno se začuo topot kopita posve blizu. Bronson povuče Angie za sobom u zaklon obližnjega grma. Tik uz njih projuriše dva jahača. Oko njih divlje su vijorile bijele lanene košulje. Na glavama su im kukuljice. Poput sablasti jahači su nestali u parku.

Tamo naprijed bjesnila je vatra.

Maskirani jahači ulijetali su u veliku kuću. Pucali su u sve što im je bilo na putu, čak u sjene.

Praskala su prozorska stakla. Šarke su škripale, a vrata se njihala amo-tamo. Muškarci su vikali u kući. Zapaljene petrolejke gađali su iz pištolja. Oganj se naglo širio, a gusti dim sukljao kroz razbijene prozore.

Dolje pred zapaljenim stajama njihala su se tijela obješenih Crnaca. Još nekoliko ih je premazano smolom i oblijepjeno perjem, zatim odvučeno dvorištem i na kraju obješeno. Nji-

hove krikove gušio je samrtni hropac.

Linčeri nisu znali za milost.

Bronson i Angie dotrče do njegova konja. Ona se privila uz Bronsona. On je osjećao kako njezino tijelo drhti od straha.

Podigne je u sedlo, skoči iza nje na konja i zategne povodac. Konj polako krene s Angie i Bronsonom.

Ona se neprestano okretala i pokušavala gledati prema zapaljenom imanju. Bronson je mislio da se ona boji gonilaca.

Angie je, međutim, pogledom tražila Raquelu i Cleo.

Njih dvije kao da su u zemlju propale.

XIII

Bronson i Angie su jahali uz rijeku Arkansas.

Ona je htjela na Morrisovu plantažu.

Znala je, pješice će teško ona-mo stići. Zato je gledala njegova konja. Samo, to nije bilo sve što je gledala.

Među drvećem uz obalu, gdje su sjahali, nitko ih nije mogao otkriti.

Oko njih je bilo tiho. Mjesec je još svijetlio iznad breza i vrba. Povremeno bi konj zafrktao. Nizvodno su kreketale žabe. U daljini je bjesnila vatra. Obzorje s one strane pamučnih polja treperilo je od crvenila. Sivi dim vukao se iznad bijelih cvjetova pamuka.

— Jadni moj muž! — zakuka Angie. — Koje li strašne noći! John me htio ljubiti, a ja sam htjela ležati u njegovom zagrljaju i sanjariti...

Angie je sjela na pokrivač koji je na tlu raširio Bronson. Njena plava kosa povijala se u mekanim valovima. S one strane rijeke disao je topao vjetroc.

Bronson je stajao kraj konja. Naslonio se na stablo i pušio. Čuo je što je govorila Angie, ali je mislio na Cayusea. Pitao se je li što otkrio na Morrisovoj plan-taži.

Angie ustane i pride k Bronsonu. Zastane s druge strane konja. Željela je da se konj privikne na nju. Tako će lakše izaći s njim na kraj kad pobjegne.

Ali je osjećala da je Bronson vrlo oprezan. Mora ga pobijediti – oružjem žene! Samo, ne smije se ponašati nedolično. To bi ga moglo odbiti, čak razljutiti.

– Grozno! – prošapće. – Hoće li ti jahači s kukuljicama linčovati sve Crnce?

– Neće. Cilj im je samo da posiju strah. Nekoliko će Crnaca ostaviti na životu. Ti će jadnici poslije posvuda pripovijedati o ovoj jezovitoj noći.

Ku-Klux-Klan joj je i te kako pomrsio račune. Nije uspjela pokupiti ni novac ni vrijedne stvari. Sada je siromašna. Jednako siromašna kao što je i bila. Sav je trud bio uzaludan.

– Što ćete učiniti, gospodine Bronsone? – upita, a u glasu je zvučao prizvuk optužbe. – Klan ubija, a nitko se ne bori protiv tih ubojica! Da sam muškarac, borila bih se protiv Klana!

Bronson potegne dim, posve se okrene k Angie i kimne:

– To ću učiniti i ja, gospodo Savalas!

– Molim vas, izostavimo to »gospodo« i »gospodine« – reče ona tiho. – Bila sam udata svega nekoliko sati. Sada sam opet Angie. Samo Angie.

– Dobro, Angie. Dakle, ja ću se boriti. A što ćeš učiniti ti?

– Ne znam – reče ona i pogleda u vodu. – Sada bih najradije zaplivala! Možda ću se poslije osjećati bolje. Je li moja želja glupa, Bronsone? Držiš li da sam luda?

– Ne, nipošto – nasmije se on na mjesecini. – Zašto da ne zaplivaš? Godit će i meni. Isprat ćemo prljavštinu s tijela i duše. Poslije možemo poći dalje.

– Da – tiho će ona zatvorivši oči. – Željela bih sve zaboraviti. Moram zaboraviti!

Zatim ode u stranu, stane iza grma koji joj je sezao do pojasa i svuče spavaćicu. Znala je da je Bronson može vidjeti – i da je sigurno gleda. Pojavi se na mjesecini potpuno gola. Koža joj se mutno sjajila. Uspravi se, raširi ruke i mjesecina joj obasja grudi. Obavijena maglicom, zagazi u plitku vodu. Kad joj voda dopre do kukova, okrene se i mahne Bronsonu.

Bronson se svuče i pođe za Angie u rijeku. Struja mu obujmi tijelo. Voda je bila hladna, upravo je osvježavala. On zagazi dublje. Angie je već plivala pred njim. Nato on zaroni, pojavi se na površini i svom snagom zapliva prema sredini.

Angie se veselila poput djeteta. U vodi je zaboravila sve brige. Ronila je ispod njega i dodirivala ga.

Struja ih je na trenutak razdvojila.

Iznenada on začu kako Angie vrišti. Tonula je, divlje se praćkajući. Na trenutak joj se glava pojavila na površini ona je pokušala udahnuti zraka.

— Moja noga! — začuo ju je kako nerazgovjetno zove.

Opet je bila pod vodom. Iznad površine stršala joj je samo desna ruka kojom je grozničavo mahala.

S nekoliko snažnih zamaha Bronson je bio kod nje. Zaronio je i ugledao ju pod vodom. Lijevo rukom zgrabi, izroni i povuče za sobom na površinu. Zatim je hitro izvuče na obalu. Nekoliko posljednjih metara nosio ju je u naručju. Potom je pažljivo spusti na vlažnu i mekanu travu.

— Hvala! — reče ona teško dišući. — U nozi me nešto zgrabilo, poput najčvršće omče!

Nije imao čime pokriti Angie. Stvari su im ostale uzvodno. Nagne se nad njom i odmakne joj mokru kosu s čela.

— Donijet ću stvari — reče.

— Molim te, ostani!

Ona iznenada obavije ruke oko njegova vrata. Uzdišući otvori usta.

— Bronsone — prošapće. — Bronsone...

On joj se nije opirao, već je dopustio da ga privuče k sebi. Osjetio je njene dojke na svojoj vlažnoj koži. Dodirne svojim usnama njezine usne, spusti se na nju.

Magla se ovijala oko njih.

Tiho je tekao Arkansas.

XIV

Konj ih je oboje nosio kroz maglu uz rijeku.

— Kamo me vodiš, Bronsone?

— Na sigurno mjesto, Angie. Htjela si me posjetiti u mojoj kući. Zar si zaboravila sa sam tvoj susjed?

— Nisam. — Ona je sada sjedila iza njega i ruke obavila oko njegovih kukova. — Ali, ja ne želim tamo, Bronsone. Ne čudi se. Želim da me pratiš. Razmišljala sam o jahačima s kukuljicama. Pri tome sam se sjetila riječi svoga muža. John Savalas mi je jednom rekao da s Morrisovom plantažom nešto nije u redu. Da, sumnjao je u nešto. Sada znam kakva je to sumnja bila, Bronsone. Možda se tamo sastaju jahači Ku-Klux-Klana.

On je mogao biti za nju opasan. Usprkos tome željela je da joj bude saveznik u borbi protiv tajnog saveza linčera. Osim toga, nadala se da će tamo biti Raquel i Cleo. Njih tri zajedno zasigurno bi lakše savladale Bronsona.

Ali, da li baš želi da Bronson bude ubijen?

Ipak on će morati umrijeti! Bilo kada! No, neka to bude kad joj više ne bude potreban.

Zasad on joj mora pomoći da jahačima s kukuljicama preotme imetak Johna Savalasa. Taj su imetak noćne palikuće zaci-jelo uspjele izvući prije nego što ga je progutala vatra.

— Šutiš? — upita ona, protrljavši bradu o njegova leđa. — Nešto ti se ne sviđa?

— Ne, sve je u redu, Angie! Želiš li da odjašemo do Morrisove plantaže?

— Da! — reče ona i čvršće ga

obrgli. — Uz tebe se osjećam snažnom, Bronsone!

On ne reče ništa. Skrene konja uz padinu, da bi se udaljio od rijeke. U sebi se složio s Angie. Moguće je da se jahači Ku-Klux-Klana skrivaju na Morrisovoj plantaži. Za plantažu se priča da je napuštena. Tamo možda živi jedino Cleo Morris. Bilo kako bilo, Cayuse će to bez sumnje otkriti.

Mukli udarci trgnu ga iz razmišljanja. Osjeti kako se Angie čvršće stisnula uz njega; i ona je čula topot konjskih kopita. Više jahača im se približavalo, ali nisu jahali njihovim tragom. To ju je donekle umirilo.

Topot se više nije čuo. Jahači su se očito zaustavili.

— Tko bi to mogao biti? — tiho zapita Angie.

— Banda iz Klana — mrzovoljno će Bronson. — Idu istim putem kojim i mi; i oni žele na Morrisovu plantažu.

— Pucaj na te bandite, Bronsone! — promrsi Angie. — Oni su mi ubili muža!

Bronson se zamisli. Zašto je ona odjednom posve drukčija? Divlja je i obuzeta mržnjom, ni malo nježna i blaga kao maločas.

— Smiri se, Angie! Pitanje je još tko će ovdje na koga puca-ti.

Ona zašuti i priljubi obraz uz njegova leđa. On osjeti toplinu njenog daha.

Još uvijek je vladala tišina.

Bronson opet razmisli. Možda su jahači čuli topot njegovog konja? A možda se o nečemu dogovaraju?

Polako side sa sedla. Bez riječi skine s konja i Angie. Šuteći

joj pokaže da sjedne na tlo. Ona naćuli uši. On izvuče pušku iz navlake i također oslušne.

Odjednom se opet začu topot kopita. Jahači su se razdvajali. Jasno se čulo kako svaki jaše sam kroz noć.

Angie se stisnula na tlu, nije se micala. Jahači s kukuljicama bili su njezini neprijatelji. Inače bi te neznance pozvala da joj pomognu da se oslobodi Bronsona.

Nije joj preostalo ništa drugo nego da čeka. Topot jahača udaljavao se poljima pamuka, iznad rijeke. Bronson je, mirujući, osluškivao. Angie je polako postajala nestrpljiva. Nije shvaćala zašto je Bronson još stajao u magli, zašto nije spustio otkočenu pušku.

Konjski topot zamirao je u maglovitoj noći.

Bronson polako spusti pušku, vjerujući da je opasnost minula, kadli se iznenada začu topot jednog jedinog konja!

Dapače, jahač im se sve više približavao!

Taj je jahač ostao posljednji. Sada se spuštao prema rijeci. Vjerojatno je namjeravao svoj trag zamesti u plitkoj vodi. Kaskajući, išao je ravno na Bronsona. Između njih dvojice bilo je još samo nekoliko gustih grmova i nekoliko stabala.

Bronson je mislio na druge jahače: ako sada zapuca, ostali će čuti.

Jahač se nije trudio da bude tih. Znači, nije znao da su Bronson i Angie tu.

Grančice su se lomile, lišće je šuštalalo. Konj je dahtao. S mukom se probijao kroz grmlje. Jahač je bio maskiran: lanena

košulja i kukuljica nisu dopuštali da ga netko prepozna. U desnici je držao pušku. Cijev je bila okrenuta prema tlu.

Oči su mu svjetlucale u otvorima na kukuljici. Ugledao je Bronsona i duboko udahnuo. Pri tome mu se kukuljica uvukla u otvorena usta.

Bronson se poslužio puškom kao toljagom. Zgrabio je objema rukama cijev i zamahnuo. Jahač htjede okrenuti svoju pušku, ali nije dospio – Bronson ga udari kundakom u prsa. Hropćući, jahač se sruši na tlo. Bronson se baci na njega, istrigne mu pušku iz ruke i počne ga udarati pesnicama. Nekoliko je udaraca bilo dovoljno da se onesvijesti.

Bronson klekne na neznanca. Angie pride bliže. Konj je otrčao, ali se zaustavio malo dalje.

Desnicom Bronson strgne kukuljicu s onesviještenog.

Nije ga poznavao.

Angie raširi oči od iznenađenja, ali Bronson to nije opazio. U jahaču s kukuljicom prepoznala je jednoga od nadglednika s imanja Johna Papsa Savalasa!

Teškom mukom Angie zadrži ravnodušan izraz lica i ne oda se.

– Poznaš li ga? – upita Bronson.

– Ne, nikada ga nisam vidjela – odgovori.

Jahačev konj otkaska dalje. Možda se želio vratiti u staju ili koral. Angie je pretpostavljala da je znao kamo. Samo, životinja nije znala da joj je staja izgorela.

Bronson ustane.

– Ostani uz njega, Angie!

Idem po konja; ti ga trebaš.

Bronson zađe u gusto, od magle vlažno grmlje. Angie klekne kraj čovjeka koji je polako dolazio k svijesti. Posegne ispod njegove košulje i napipa kolt u koricama. Otvorivši oči, nadglednik spazi da mu je u lice upere na cijev vlastitoga kolta.

– Kamo ste odnijeli Savalasonov novac i nakit? – odmah ga upita Angie, glasom punim prijetnje. – Kamo ga nosite? Odgovaraj ili ću te ustrijeliti kao psa!

Nadglednikove oči bljesnuše. Prepoznao je Angie. Stenjući, pokuša pokrenuti glavu, ne želeći dulje gledati u cijev kolta. No, Angie nije popuštala. Gurne mu cijev pod bradu.

– Gdje je? – ponovi oštrije. – Govori! Mislim sasvim ozbiljno!

Nadglednik s mukom proguta slinu.

– A ako vam kažem? – promuca. – Što će biti ako vam otkrijem gdje je novac?

– Moći ćeš se izgubiti odavde.

On je povjerovao. Nije ni pomišljao na to da će ona pucati. Za njega je još bila Savalasova žena, premda udovica.

– Na Morrisovoj plantaži! – reče on.

– Koliko vas je bilo zajedno?

– Sedmorica.

– Dobro! – Angie duboko udahne i odmakne kolt. Zatim polako ustane. – Uzmi svoju pušku i nestani! – reče mu i koltom mu pokaže prema rijeci Arkansasu. – Tamo! Ne čekaj da te ponovno uhvati!

Nadglednik s naporom usta-

ne i posegne za puškom. Zabrinuto se zagleda naokolo.

— Brže, što čekaš!? — zasikće Angie.

Bronson je u međuvremenu uhvatio konja za povodac i poveo ga sa sobom. Vraćao se k Angie. Uto prasne hitac iz kolta. Kunući, potrči vukući za povodac konja. Trenutak poslije toga stigao je do mjesta na kojemu je maskiranoga jahača oborio s konja.

Angie je stajala s koltom u ruci kraj ubijenoga nadglednika. U zraku se osjećao miris baruta.

— Prokletstvo! Što se dogodilo? — vikne Bronson i uzme joj kolt iz ruke. — Jesi li ga ti ustrijelila?

Ona kimne.

— Htio je... htio je iz puške pucati na mene — slagala je. — Trenutak prije toga oduzela sam mu kolt. Pokušao je pobjeći. Nisam mogla učiniti ništa drugo, Bronsone!

On se nagne nad mrtvacem.

— Dobro si ga pogodila, Angie. Poput najvještijeg strijelca.

Ona zatetura kao da joj je slabo i osloni se na obližnje drvo. Svojim velikim plavim očima žalosno pogleda Bronsona.

— Nisam to htjela — prošapće. — Bojim se, Bronsone!

— Moramo što prije odavde. Ostali su sigurno čuli prasak hica. Dodi, penji se na konja! Brže!

On joj pomogne da se popne u sedlo nadglednikova konja.

Bez oklijevanja su odjahali. Njihov je cilj bio Morrisova plantaža. Pramenovi magle nečujno su se stapali iza njih.

Angie je plakala.

Bronson ju je tješio.

Nije slutio koga zapravo tješi.

XV

Neugodna tišina okruživala je dvije žene.

Kao da drhti, Raquel je skupljala ramena. Vlažna magla probijala joj se kroz odjeću. Njene nježne vitke ruke grčevito su stezale uzde. Nesigurno je pogledavala Cleopatru Morris.

Cleo je ovdje poznavala svako drvo, svaku stazu — pa ipak se ni njoj ova turobna tišina nekako nije dopadala.

Nedostajali su joj Crnci koje je inače uvijek mogla čuti. Kad je dolazila na imanje, pozdravljali su je. Sada nema nikoga.

Sa zanimanjem se zagleda u tlo. Opazi tragove. Još su bili svježi. Po njima bi na imanju morala biti najmanje trojica jahača.

Teška jutarnja magla okruživala je kuću, drveće i kolibe za Crnce. Dvorište je bilo prazno.

Raquel pritjera konja do Cleopatre kao da traži zaštitu i podršku.

— Zar nema nikoga, Cleo?

— Čini se, Raquel. Nigdje svjetla u kolibama. Crnci se inače uvijek pojave kad se odnekud vraćam. Ta ja sam tu kod kuće! Tu živim, tu su moje sobe, ovo je moj dom!

— Kako uopće možeš živjeti ovje? Zar je tebi tu udobno, Cleo? — posumnja Raquel. — Ovo je imanje gomila trulog drveta. Posvuda smrdi po truleži. Ovdje ja ne bih mogla dugo izdržati.

— Možda ćeš morati. U svakom slučaju, ovdje ćemo čekati Angie. Nadajmo se da će donijeti Savalasov novac. Inače će-

mo morati tražiti nove žrtve.

— Ima ih još nekoliko. Možda ne tu, u Arkansasu, ali zato znam za neke u Missouriju. Znam muškarce koji će se zaljubiti u nas, oženiti se nama, a mi ćemo ih nakon toga ukloniti.

— Lijepu smo kašu zakuhale, zar ne? — samozadovoljnim glasom zapita Cleo. — Ali, zašto ne!? Muškarci nisu ništa bolji! Na nas nitko neće posumnjati. Uvijek sa sobom ostavljamo linčovane Crnce. Zbog toga će svatko pomisliti da to radi Ku-Klux-Klan!

— Ali, ti sa sobom vučeš isto takav pribor za maskiranje! Ako te tko uhvati s time, objesit će te!

— Tko bi me uhvatio, Raquel? Šerif? Ili možda vladini službenici? Vojska? Svi oni bez uspjeha traže članove Klana?

— Što će ti onda kukuljica, Cleo? Radije ju baci!

— U pravu si. Morala bih je baciti. Prije sam je trebala. Sastajala sam se sa sedmoricom jahača Klana. Ja sam im uvijek govorila što će i gdje uraditi. Obavljali su prljave poslove za mene dok još nisam poznala tebe i Angie.

— Upoznavanje nije išlo glatko, sjećam se — reče Raquel. — Bile smo uzajamno nepovjerljive. Nismo jedna drugoj vjerovala da je još nekome mogla pasti na um takva nevjerojatna zamisao.

— A sada radimo zajedno! — nasmije se Cleo veselo. — Nitko nam ne može ništa! Nepobjedive smo! Neće uspjeti ni Bronson, ako uopće namjerava poduzeti nešto protiv nas.

— Zacijelo ne. Bronson i Cayuse su nitkovi. Ne shvaćam samo zašto je Bronson kupio kuću u susjedstvu Johna Savalasa.

— To ćemo još iščačkati; posjetit ćemo ga jednom.

Dovoljno su dugo razgovarale. Nitko ih nije mogao čuti; kad je i njih obuzimala neodoljiva želja za razgovorom.

— Vidiš li ove tragove, Raquel? Rekla bih da ovdje ima nekoliko muškaraca! Ostani tu. Pogledat ću malo naokolo.

Cleo sjaše i pruži Raqueli uzde konja.

Sagnuvši se, pođe rubom čistine i približi se crnačkim kolibama. Oprezno je zavirila u svaku od tih bijednih nastambi. Zatim mahne Raqueli: Crnaca nema, nestali su.

Zatim pride kući. Na pola puta zastane, predomisli se i skrene prema stajama.

Visoko iznad drveća polako je svitalo. Daleko na istoku, iza zida maglice, nebo je dobijalo jutarnje boje.

Raquel je opet bila potpuno mirna i hladnokrvna. Neki zbog čudne tišine bila je sardana. Ponovo je gospodarila živcima.

Tri mlade žene, zapravo tek stasale djevojke, tvorile su ubilačku trojku. Teško je bilo otkriti tu tajnu. Zato je Bronson još tapkao u mraku. Muškarci poput njega i Cayusea vide u ženama i djevojkama bića vrijedna ljubavi i poštovanja.

Cleo uđe u najbližu staju i odmah ugleda tri osedlana konja. Navlake za puške na sedlima bile su prazne, a remenje samo malo olabavljeno.

Po tome bi se reklo da su tri muškarca na ovom imanju.

Raquel sjaše i odvede konje u zaklon. Malo poslije pojavi se kraj koliba i šuteći dođe do Cleo. Obje su se zatim odšuljale do stare kuće.

Još se ništa nije čulo. Cleo je išla prva. I zatvorenih očiju mogla bi proći tom kućom, a da ne udari ni u što.

Neki glasovi čuli su se kroz trule zidove.

Šuljale su se dalje i ugledale blijedo svjetlo. Cleo nešto šapne Raqueli na uho. Obje su se lagano kretale kroz polutamu. Stigle su do jednih odškrinutih vrata.

Trojica maskiranih muškaraca bila su u prostoriji. Očito su završili razgovor, jer su upravo ustajali.

Cleo povuče Raquelu u susjednu prostoriju. Čule su korake muškaraca koji su odlazili. Vrata zalupiše. Dvojica muškaraca su otišla, treći je ostao. Djevojke su vidjele da je u ruci držao pušku.

Na dvorištu se začuo topot konja – dva su jahača otišla.

Tada i treći muškarac pride stražnjim vratima, otvori ih i ode iz kuće.

– Čekaj me ovdje! – tiho će Cleo. – Samo da uzmem svoje stvari.

– Što namjeravaš?

– Čekati, draga moja!

Cleo se odšulja kroz prednja vrata. Raquel je uistinu nije dugo čekala. Cleo se vrati s dugom lanenom košuljom preko ramena. Onda navuče i kukuljicu na glavu.

– Ostani u kući, Raquel!

Raquel je htjede zapitati što

namjerava učiniti, ali joj Cleo nije pružila priliku za to, nego izjuri na stražnja vrata i nestane.

Još nikada Cleo nije ni jednom jahaču s kukuljicom vidjela lice. Ti tajanstveni maskirani ljudi već se dulje vrijeme sastaju na plantaži njezinog mrtvog oca. Ni jedan joj se nikada nije približio. A oni su zacijelo znali da Cleo povremeno dolazi ova-mo. Uvijek su to poštovali i ostavljali je na miru.

Ovaj je put, međutim, Cleo bila vrlo znatiželjna. Nije to bilo slučajno. Ona i Raquel nisu bile sigurne je li Angie uspjela pobjeći s imetkom bogatog Johna Papsa Savalasa. Nije isključeno da je imetak pao u ruke Ku-Klux-Klana. Cleo je pokušavala doznati što se zapravo zbilo.

Magla se vukla preko obiteljskoga groba. Nadgrobni spomenik mračno je stršao iz sive magle.

Muškarac s kukuljicom nepomično je stajao kraj groba.

Cleo je bila iznenađena. Što ima neznanac s kukuljicom ovdje tražiti? Njeno čuđenje još više naraste kad neznanac čak klekne. Pri tome je odložio pušku. Bijela lanena košulja vukla mu se po tlu.

Cleo je netremice motrila pušku. Mora se dočepati te puške! Neznaničeve su ruke bile izvan košulje. U njima nije ništa držao.

Spretno i tiho poput mačke Cleo je puzala po tlu. Jutarnja magla vukla se nisko i pokrivala Cleo. Ona se nečujno primicala čovjeku kraj groba. On joj je bio okrenut leđima. Puška mu je bila na dohvatu ruke.

Neznanac je nešto mrmljao, reklo bi se da se molio.

Raquel je u međuvremenu čekala u kući. Nije čula ništa. Čak ni ptice u krošnjama.

Cleo se primakla toliko da je ispruženom rukom mogla dotaći kundak puške.

Čovjek s kukuljicom zacijelo je bio u mislima negdje drugdje. Inače bi osjetio tuđu prisutnost u blizini. Klečao je pred grobom majora Todhuntera Morrisa. Stranci su svojedobno donijeli ovamo majorovo tijelo i tu ga pokopali. Oni su čak uklesali natpis na nadgrobni spomenik. I rekli su pri tome da je major hrabro pao u ratu na strani Juga.

Cleo je često posjećivala taj grob. Sada je taj stranac skrnavio grob njezinog oca.

Zgrabi pušku, odmakne se malo, otkoči je i cijev gurne pod neznančevu lijevu lopaticu.

– Ne miči se! – zapovjedi mu i još grublje ga gurne u leđa.

Muškarac je bio neobično priseban. Nije molio za milost i nije cvilio premda je cijev puške bila uperena u njega. Uspravan i nepomičan, klečao je i dalje kraj groba.

– Pucaj ako te to veseli – reče ledenim glasom.

– Možda! – odgovori Cleo hrapavim glasom. – Podigni ruke i polako se okreni!

Neznanac je poslušao.

Kroz otvore na kukuljici hladno je gledao u Cleo koja je također klečala.

Nisu mogli prepoznati jedno drugo – oboje su bili pod kukuljicama. K tome, kukuljice su izobličavale njihove glasove.

Nemoguće je bilo prepoznati glas onoga drugoga. Neznanac je prvi ponovno progovorio:

– Zašto mi prijetiš? Nosiš kukuljicu poput mene. Što, dakle, to znači? Zašto si ovdje? Svi su već trebali da napuste imanje. I ti! Namjeravaš li me ubiti? To će značiti tvoju smrt. Jer, ostali će te tražiti i naći. A izdati nas ne možeš.

– Skidaj kukuljicu! – zapovjedi Cleo.

Neznanac snažno hukne. Kukuljica mu se napuhne pred licem. Njegove su riječi bile oštre i odlučne:

– Okani se toga! Veže te svečana obaveza! Poštuj je!

– Toga se i držim, ali ti klečiš na ovom grobu. Ti ovdje nemaš što tražiti!

Začuo se prigušeni smijeh. Zvučao je nekako trpko.

– Da? Vjerojatno imam neki razlog što klečim na grobu!

– Baš me to zanima. Ali najprije skini kukuljicu s lica! Možda ću tada i ja skinuti svoju.

Slabo jutarnje svjetlo padalo je na grob. Obrisu kuće nazirali su se kroz maglu koja se polako razilazila; ubrzo će se osjetiti i vrućina.

U blizini se u grmu odmaknula grančica. Ni Cleo ni neznanac nisu to opazili. Ispod gustog grma ležao je muškarac. U ruci je držao pušku.

Neznanac podigne ruke i skine kukuljicu s glave.

Ispod nje se pojavi blijedo lice prekriveno borama. Guste obrve natkriljavale su tamne oči duboko u dupljama. Lične kosti bile su mu izbočene, na čelu je bio dugi ožiljak, vjerojatno iz rata.

Cleo je sa zaprepaštenjem buljila u to lice, misleći da vidi kakvu utvaru. Kao opčinjena, ona također skine kukuljicu. Duga crna kosa pala joj je niz ramena. Premda je bila više okrenuta prema suncu, njeno je lice također bilo blijedo, gotovo jednako kao i starčevo.

Ugledavši lijepu Cleo, starac se trgne.

— Ti pod kukuljicom, Cleo?

— procijedi on. — Uvijek sam te gledao bez kukuljice. Koliko sam te puta želio osloviti i zagrliti!

— Oh! — zajeca Cleo poput djevojčice. — Zašto onda nisi to učinio, oče?

— Nisam smio, dijete moje! Još nisam smio! Nisam te želio dovoditi u opasnost.

— Nisi me htio dovoditi u opasnost, tata? Ali, kako si dospio ovamo? Ništa više ne razumijem. Mislila sam da si mrtav! Da si pao u ratu! Stranci su te donijeli ovamo i pokopali.

— Bio je to netko drugi, Cleo! Želio sam se osvetiti za izgubljeni rat. Zato jašem pod kukuljicom! I jahat ću dok se sedlo ne podere!

Major Todhunter Morris zagrlji kćerku. Kada su se ponovno razdvojili, Cleo reče:

— U kući me čeka moja prijateljica Raquel, oče. Zacijelo si čuo za nju. Bila je La Rocheova žena, premda samo kratko vrijeme. Dodi, oče!

XVI

Zajedno pođu prema kući.

Za njima su ostale dvije kukuljice.

Bronson je dovoljno vidio i

čuo. Polako je natraške otpuzao iz grma.

Nad njim je stajala bosonoga Angie i njegov mu vlastiti kolt upirala u potiljak.

— Pođimo i mi u kuću, Bronsone!

— Je li to poziv, Angie?

Bronson je sačuvao prisebnost duha. Bio je u škripcu. Trenutačno nije imao nikakva izgleda da se izvuče.

— Shvati to kako hoćeš — odgovori Angie, tiho se nasmije i još jače mu pritisne kolt u potiljak.

— Vrlo si ljubazna, Angie.

On je ispustio pušku. Puška se nije vidjela u travi i sjeni.

— Pozivaš me na razgovor u kuću? — upita on. — U širem društvu: ti, Raquel, Cleo i njezin preminuli otac! Da budemo lijepo svi zajedno?

— Zaveži! — prijateljski će mu Angie. — I ustani već jednom.

On osluhne, otpuza još metar unatrag, a zatim ustane. Angie je i dalje stajala iza njega i u leđa mu upirala kolt. Ona je znala koliko je on opasan.

— Što zapravo namjeravaš sa mnom, Angie? — pogleda je preko ramena, malo podižući ruke. — Kaniš li me predati njima? Ne čini to! Misli na našu ljubav!

— Ne pričaj! — presiječe ga ona. — Glupost! Kreni! Lijepo, polako, dragi Bronsone!

Polako je krenuo pred njom, pazeći na svaki korak. Tlo je bilo neravno. A on nije želio spotaknuti se ni pasti. To bi moglo navesti Angie da zapuca u njega.

Cleo je već bila sa svojim ocem u kući. Oboje su u međuvremenu zasigurno već našli Raquelu.

Bronson nije gajio nadu. Bio je u proklesnoj neprilici. No napokon je barem znao za kime traga i kome je pao u zamku. Raquel, Cleo i Angie radile su zajedno poput trojice muških ortaka!

Roger La Roche dao bi njemu i Cayuseu vjerojatno presudne podatke. Ali je njegovom smrću sve propalo. Raquel bijaše brža.

Idući prema kući, dok mu je Angie gurala kolt u rebra, Bronson je razmišljao o tome što bi moglo pružiti makar i najmanju priliku da se spasi. Možda će mu povjerovati da je lopov koji se skriva pred zakonom.

A postoji i još nešto!

Njegovo tijelo!

Drugih mogućnosti nije imao. Riječ je o njegovom životu. Pomoć od Cayusea i Petea, bistrog Crnca, nije mogao očekivati. Obojica su imala važnijih briga; morali su pripremiti sve ostalo u onoj kući uz rijeku Arkansas u susjedstvu umorenog Johna Papsa Savalasa. Ta je kuća postojala — nije bila izmišljotina.

Uto je došao do stražnjeg ulaza u kuću.

Htio je ući kadli mu Angie strogo zapovjedi:

— Stoj!

On je poslušao.

— Za tebe bi bila divna prilika da mi umakneš u mračnoj kući, zar ne? — naruga mu se Angie.

— Da, najdraža! Ali ti mu uskraćuješ svaku radost.

— Uskratit ću ti ja i štošta

drugo! — procijedi ona, zaviri u mračan hodnik i vikne: — Cleo, Raquel! Ja sam — Angie! Uhvatila sam Bronsona! Ne pucajte! On je moj zarobljenik!

Bronson nakrivi glavu, praveći se da je oduševljen onim što ona više.

— Krasno si to otpjevala, Angie. »On je moj zarobljenik!«. Jesi li sigurna u to? Raquel me voli, a i Cleo me želi. Prema tome vaš sam zarobljenik, a ne samo tvoj!

— Zaveži!

— Izuzetno si dražesna ovog jutra, Angie. Najradije bih s tobom ponovno pošao na kupanje.

— Ovaj put ćeš, dragi moj, sam poći na kupanje.

U kući se začu buka. Razaznali su se nečiji čvrsti koraci. Netko je glasno zagundao. Zatim su se pojavili major Morris, njegova kćerka Cleo i Raquel.

Bronson se najprije drsko nasmiješi Raqueli i namigne joj desnim okom.

— Zdravo, Papillon! — reče nježno. — Lijepo je što smo se opet sreli.

Raquel zatrepće očnim kapcima. Nije se mogla ljutiti na nje. Nije mogla mrziti Bronsona. On je bio muškarac koji joj je pružio osjećaj da je potpuna žena.

I sada, kad ga je vidjela u jutarnjem rumenilu, ona je mislila na njihovu ljubav u staji na La Rocheovoj plantaži.

— Zdravo! — otpozdravi mu ona duboko uzdahnuvši.

Angie to nije promaklo. Ugrizla se za donju usnicu i pokazala to Bronsonu; pritisak u njegova rebra se pojačao.

Major Morris smrknuto pogleda Bronsona svojim dubokim očima.

— Tko je taj? — promrsi on, a glas mu je imao vrlo neprijateljski prizvuk.

Bronson je znao da je Morris vođa jahača pod kukuljicama. Tko otkrije tu dobro čuvanu tajnu, već je određen da umre.

— Htio je njuškati ovuda — objasni Angie. — Bronson ima kuću uz rijeku. Barem tako kaže. Paps i on sprijateljili su se kao susjedi.

— A sada se — doda Bronson uz osmijeh — Paps oprostio od ovoga svijeta. Od našeg susjedstva, dakle, neće biti ništa.

— Tako je — potvrdi Morris — mrtvima ne trebaju kuće. Ni Papsu Savalasu, ni tebi. Nadam se da to uviđaš?

— Da, svakako, ali s umiranjem ne bih žurio. Ne treba odmah i u svemu pretjerivati, zar ne, drage moje? — okrene se Bronson prema ženama.

— Ja nisam »tvoja draga«! — odbrusi mu Cleo i snažnim zamahom zabaci svoju dugu crnu kosu.

— Baš mi je žao, Cleo!

— Prekini! — odsiječe Morris.

— Zatvorite ga dolje u podrum! Moram razgovarati s vama. Hajde, vodite ga!

Dotjerale su Bronsona do otvora u podu. Morris podigne vrata. Jedva su se razaznavale kratke stepenice što su vodile u podrum. Cleo gurne Bronsona i ovaj se stropošta u mračnu rupu.

Pravo je čudo da pri padu nije slomio ruku ili nogu.

Bronson tresne na pod i okrene se oko sebe. Pod je bio od

vlažnog, neravnog kamenja. Škrto svjetlo odozgo dopiralo je samo do prvih nekoliko stepenica. Što je bilo oko njega Bronson zasad nije vidio.

Čulo se kako je Angie rekla:

— On je imao pušku sa sobom. Morali bismo je potražiti.

— Besmislica! — usprotivi se Todhunter Morris. — U kući imamo dovoljno pušaka. Lako ćemo bez njegove!

— Dobro — složi se Cleo. — Onda ću nam najprije skuhati jaku kavu. Pri tome možemo o svemu lijepo razgovarati. — Malo zastane kako bi sljedećim riječima dala još teže značenje: — I o Bronsonovoj smrti, naravno.

Netko uz tresak spusti podrumsku vrata. Oko Bronsona zavlada potpuni mrak. Gore se začulo kako su svi odlazili.

Bronsonove su se oči ubrzo privikle na tamu i on je razabrao da je podrum malen, dubok i vlažan. Oko njega je bilo razbacano staro oruđe. U podrum je dnevno svjetlo dopiralo samo kroz mali otvor pri vrhu zida.

Bronson opipa kamenje oko tog otvora. Kamenje nije bilo čvrsto jer se žbuka od vlage odavno raspala. Pojedino kamenje moglo se bez velike muke izvući iz zida!

Istog se trena dade na posao.

No izvadiвши tri kamena, opazi da se podrumski zid opasno lju-lja. To ga zadrži i on se zamisli. Kakva korist od toga ako se kuća sruši nad njim? Time se neće spasiti. Naprotiv, kamenje će ga zatrpiti.

Gore je bilo tiho.

Ipak se Bronson nije htio predati sudbini.

XVII

Crnac Pete se ljuljao na mazgi kroz pamučna polja. Zrak je treperio od ljetne vrućine. Tu i tamo vidio se poneki veliki crni šešir.

Pete je obilazio crnačka naselja. Upravo je opet naišao na nekoliko bijednih koliba. Nije sišao s mazge, nego je s nje zvao Crnce da mu pridu.

Dolazili su u dronjcima. Siromašni. Željeli su bilo kakav posao, makar i za najbjedniju nadnicu. I to je za njih bilo bolje nego ništa.

Vjerovali su Peteu. Jer, boja njegove kože jednaka je njihovoj.

– Šalje me Bronson – poviče im. – On je dobar gazda. Zaposlit će nekoliko čvrstih momaka. Morate samo biti pošten, marljivi i čisti. Kažem vam: svakome tko bude radio za Bronsona bit će dobro! Pogledajte mene! Izgledam li ja napaćen, izgledam li slab ili bolestan? Ne. Izgledam tako dobro da bi mi svatko od vas najradije opalio jednu za uho. Da, da, znam ja točno što mislite. Ali, moj mi je šef dao nalog. Tražim, dakle, snažne momke. Bronson želi da svi izgledaju poput Petea – a to sam ja!

Dva su se Crnca nasmijala nekako usiljeno. Jer, pravoga razloga za radost nisu ni imali. Ipak, svi su bili radoznali. Nekoliko momaka pride bliže. Jedan se osmjeli i zapita:

– Gdje je taj posao, Pete?

– Najprije nema nikakvog posla; na prvom mjestu je obil-

no jelo. I za vaše majke i dječicu. Zatim će vam Bronson ili Cayuse sve objasniti. Jeste li razumjeli? Dobro! Podite do velike kuće na rijeci Arkansasu. Tamo je, u onom smjeru.

Ispruživši ruku, on pokaže u daljinu preko pustog polja.

Jedan mladi Crnac, radoznaliji od ostalih, pride do Petea, pogleda ga sjajnim crnim očima i zapita ga:

– Nikada prije nismo čuli za to ime. Tko je on?

– Moj gazda! Vrlo dobar šef! Ne ispituj toliko, budalo! Što bi ti htio? Posao i nadnicu – ili ništa i glad? Podi onamo i pogledaj sam! Ja moram dalje.

Pete odjaše iz naselja.

Nikome nije govorio da je ta velika kuća, zajedno sa zemljom, vladino vlasništvo. Nije spominjao ni to da on radi za vladu, da s Bronsonom i Cayuseom surađuje u borbi protiv Ku-Klux-Klana.

Pete se nije mogao oteti dojamu da se igra vatrom. A vatra zna i opržiti.

I Cayuse je na putu.

Po cijelom se kraju mora pročitati da je bogati Bronson kupio kuću uz rijeku i da odlično postupa s Crncima. To će pomoći da se Ku-Klux-Klan uključi u igru.

XVIII

– Bronsone?

Netko je šaptao njegovo ime. On odmah pride otvoru. Pogrbljenih leđa stane točno pod njim. Svom je snagom pokušavao podići poklopac, ali nije popuštao. Dva željezna zasuna nisu se micala s poda.

– Bronsone!

Šapat je postao glasniji i nestrpljiviji. Nije mogao procijeniti zove li ga muški ili ženski glas. Polako se spusti niz stepenice, ali ostane pogrbljen.

— Da, što je? — javi se.

— Ah, napokon! — začu se uzdah odozgo. — Ja sam! Papillon! Čekaj, Bronsone, dolazim dolje.

— Luda si. Ostani gore! Pusti mene van! Što ćeš ovdje dolje? Tu sve vrvi od štakora!

— Lažeš, Bronsone!

— Gdje su ostali? — upita Bronson. — Ne čujem ih!

— Vani su, pred kućom. Rekla sam im da se želim odmoriti.

— Ostani gdje jesi i pusti me već jednom iz ove rupe!

— Ako te pustim, ustrijelit će me kao psa! Previše znaš, Bronsone! — reče Raquel i povuče zasune. — Želim te živoga Bronsone!

— No, dobro, dođi dolje!

Raquel podigne poklopac na otvoru. Oslonivši se na ruke, gurne noge naprijed i osjeti kako ju je Bronson prihvatio. Pomogao joj je da joj noge pronađu stepenice. Našavši se na polovici stepenica, ona povuče za sobom poklopac i trenutak poslije toga nađe se u Bronsonovom naručju. On je ponese i položi je na hrpu raširenih pokrivača.

— Luda si, Papillon!

On sjedne, te se gornjim dijelom tijela nagne nad Raquelom. Premda je znao da je ubila La Rochea, nije joj mogao odoljeti.

Iako na hrpi starih pokrivača, njoj je čak bilo vrlo udobno. Či-

ni se da je ni polumrak nije ni malo plašio.

Objema rukama nježno je dodirnula njegovo lice.

— Da, luda sam, Bronsone! Ali ne mogu više bježati od tebe. A pogotovo te ne mogu zaboraviti.

— Raquel, oboje nas izlažeš opasnosti, zar ne shvaćaš? Angie će zbog tebe biti ljubomorna, a i Cleo. Cleo će reći svom ocu da me ustrijeli!

— Besmislica!

— Papillon! — šapne joj on na uho. — Moramo nestati odavde. Još možemo.

Ona mu nije protuslovila. Pošla je za njim po stepenicama.

— Budi oprezan! — opomene ga. — Ne vjerujem Cleopatri!

— A ja ni Angie! — reče on.

— Kakve ste vi to žene? Za dolare i nakit spremne ste na sve.

— Ne budi tako grub! Pusti nas da živimo! Kako bi bilo da već jednom podigneš taj poklopac?

— Samo polako! — gurne on poklopac.

Čim je popustio, uhvati ga sa strane i oprezno potpuno otvori.

— Možemo! — reče.

No upravo kada je htio zakoračiti van, pogleda uvis — ravno u cijev. Cleo je klečala kraj otvora i držala teški kolt upečen u Bronsona.

— Je li bilo barem lijepo dolje? — upita suosjećajno i gurne cijev kolta Bronsonu pod bradu.

— Tako! — uzdahne on. — No mislio sam samo na tebe, Cleo.

— Lažeš! — ljutito će Raquel i doda: — Ni na javi!

Uspravi se. Oprezno zakorači unatrag.

— Sada možete oboje izaći!

Začuli su se koraci. Pojavili su se major Morris i Angie. Zalupivši vratima, Angie pritrči k Raqueli koja je upravo iza Bronsona izlazila iz podruma.

Tu situaciju odlučio je iskoristiti Bronson. Hladnokrvno je zanemario kolt koji je Cleo držala u ruci. Ako zapuca, može pogoditi Raquelu ili Angie.

Munjevito zgrabi Raquelu, zavrti je i gurne na Cleo. Zatim skoči preko mračnog podrumskog otvora, odgurne Angie i šakom udari Morrisa. Major se strovali kao da ga je udario konj i gotovo sruši Cleo i Raquelu. Dugim skokom Bronson izjuri kroz stražnja vrata, prevrne se pri padu, odmah se uspravi i nestane između grmlja i drveća.

Pognut, pritrči grobu, pronađe svoju pušku u travi i zgrabi je.

Major Morris je već bio vani. Za njim su istrčale Cleo, Angie i Raquel.

Bronson nije gubio ni časka. Samo jednom je opalio — naslijepo u grmlje.

Morris i djevojke baciše se na tlo.

Bronson je već trčao dalje. Njegov je konj bio u jednoj od staja. Našao ga je odmah, zategao remenje i bacio se u sedlo.

Konj je u galopu projurio kroz dvorište.

Morris se pojavio ispred kuće, zapucao je, ali je promašio. Časak zatim Bronson je već bio u sjeni drveća.

Sunce je pržilo s visine. Topao zrak savijao je rubove lišća

na sunčanoj strani krošnji. Topot kopita čuo se sve slabije.

Bronson je bio slobodan.

XIX

Te noći na Morrisovoj plantaži sastali su se jahači s kukuljicama. Mjesečina je obasjavala dvorište.

Major Morris još je bio u kući. I on je već bio pod kukuljicom.

— Bronson ima kuću — tiho će Angie. — Zasigurno je otišao onamo.

— On nije naš neprijatelj — oglasi se Raquel. — Ne gubite odmah razum. Pružile su mu se brojne prilike da nas ubije, ali nije to učinio!

Pri tom je mislila na sebe, Angie i Cleo. Ni jedna od njih nije slutila da Bronson zapravo želi razbiti cijelu organizaciju Klana — Morrisa i ostale što su upravo čekali na dvorištu, kao i sve one koji će im se uskoro priključiti. Tajni savez u ovom kraju imao je znatno više članova nego što su Bronson i Cayuse pretpostavljali.

Mržnja prema Crncima bio je samo izgovor. Tajni savez je bio banda ubojica koja je zapravo otimala i pljačkala. Žrtve su bili najčešće imućni Sjevernjaci.

Morris se ljutio na kćerku Cleo, na Angie i Raquel. Ove tri žene bile su suparnice Klana. Sada se s time pomirio i prihvatio ih.

— Vi ćete ubuduće raditi za Klan, drage moje — rekao im je.

— Tko ne posluša, likvidirat ćemo ga. Cleo zna ta pravila. Ona će vam sve objasniti. Zatim ćete položiti zakletvu.

Angie i Raquel mimo volje kimnuše. Nije im odgovaralo da

dijele plijen. No barem zasad morale su surađivati s Klanom. Inače će se naći među njegovim žrtvama.

Dosad se Morris prema njima ophodio očinski. Ali, on je znao i bezobzirno gaziti preko leševa. On još jednom podigne kukuljicu.

— Posjetit ćemo Bronsona — odluči. — Bio bogat ili siromašan, ovime mu je presuđeno. — Nasmije se. Njegovo blijedo, mršavo lice pri tome se razvuče poput ružne maske. — Razumljivo — doda — neće vam biti lako, ali ćete ga brzo zaboraviti.

— Zar i mi moramo poći? — upita Angie. — Mogle smo se preseliti u Missouri.

— Ovo neka bude prava obiteljska svečanost. Morate poći s nama. Krećite!

On navuče kukuljicu na glavu i pođe prvi. Cleo se pokrije poput svog oca. Angie i Raquel također nisu željele pokazati svoje lice. Zato su se i one maskirale.

K šestorici jahača na dvorištu upravo su tog trena dojahala još trojica.

S Morrisom i djevojkama već ih je bilo trinaest. A uskoro će stići i ostali.

Šuteći, svi su stajali kraj svojih konja na dvorištu. Noćna magla polako se dizala s tla. Čuo se prigušen topot kopita. Pojavili su se novi maskirani jahači i razmijenili lozinke s onima u dvorištu.

Nitko od njih dosad nije bio u Bronsonovoj kući na rijeci Arkansasu. Bila je podignuta na strmoj obali. Iz dvorišta su vodili putovi u okolna polja. Zasad su polja bila neobrađena. Ali na

imanje će stići sve više Crnaca.

Na Morrisovoj plantaži okupljao se Ku-Klux-Klan Arkansasa.

To je bila prava mala vojska u bijelom.

U međuvremenu je Bronson galopirao preko polja.

Pete ga je vidio kako dolazi. Iza njega se rumenjelo jutarnje nebo. Kličući, Pete skoči s verande i stade se veseliti poput dječaka kad prvi put ulovi ribu.

Brojni crni radnici na dvorištu mislili su da je Pete lud. Skupili su se u krug i nešto šaputali.

Uto je dojahao Bronson. Pete mu je potrčao u susret. Skinuo je veliki crni šešir s glave i bacio ga visoko u zrak.

— Bronsone! — vikao je Pete.

Zaboravio je da je ovdje u vladinoj službi. No tu je mogao dati oduška svom veselju i pokazati ga. Presretan zbog ponovnog susreta, trčao je oko Bronsona, dok je njegov konj poskakivao u mjestu. Oblak prašine okruživao je Bronsona i Petea.

Bronson hitro sjaše, a Pete odmah zgrabi uzde. Želio je u svemu ugoditi Bronsonu, tako se i ponašao.

Zajedno su pošli prema kući.
— Je li sve pripremljeno, Pete?

— Da! Ljudi žele raditi.

No Peteovo lice odjednom postane žalosno, utučeno. Bronson to spazi, zastane i upita ga:

— Što je, Pete? Zar nije sve u redu?

— Ne mislim to! Sve je pripremljeno, u kući i oko nje. U jednoj je staji mnoštvo slamnatih lutaka. Zaključao sam je da

nitko ne može u nju. To mora biti iznenađenje.

– Dobro, Pete, dobro! – nasmiješ se Bronson, ali odmah zatim postane ozbiljan. – Ali pak vidim na tebi da te nešto muči. Kaži, što je?

– Ljudi će biti žalosni – sumorno će Pete – kad sve ovo prođe, a mi ih pošaljemo kući, bolje reći u one bijedne kolibe.

– Aaah, to je, dakle! – usklikne Bronson i spusti ruku na njegovo mišićavo rame. – Ne zabrinjavaj se zbog toga, Pete! Misliš li da ću dopustiti vlastima da upropaste cijelu stvar? Ne namjeravam prevariti te jadnike! Ne obećavam im raj na zemlji, ali posao će dobiti – i zadržati ga!

Pete u čudu razrogači oči.

– Zar je moguće? Pa ovdje će se zametnuti divlja i grozna borba! Sve će biti razorano! Ne razumijem to.

– Ne namjeravam nastradati, Pete – reče Bronson, počese se po suncem opaljenom i od slanog zraka izgriženom licu, te stisnuvši oči, zagleda se preko širokih pustih polja. – Ondje će se sve opet bijeljeti na vjetru od pamuka, Pete. Tamo će svi naći posao. Vladi treba pamuk i dobit će ga. To će, dakle, biti plantaža države Arkansas!

– Oh! – razvuče se Peteovo lice od iznenađenja, a onda zakruži pogledom od radosti. – To je veličanstveno! Znači, nisam lagao svojim sunarodnjacima! Već sam htio u zemlju propasti od stida!

Bronson i Pete dodoše do ruba dvorišta.

– Koliko se ljudi skupilo, Pete?

– Više od šezdeset muškaraca. Uz njih su i žene i djeca.

– Hrana im je podijeljena?

– Da. Ali ljudi još ne znaju što će se dogoditi na imanju. Kad ugledaju jahače s kukuljicama i opaze znakove Ku-Klux-Klana, pobjeći će glavom bez obzira.

– Da, baš tako neka i učine kad se pojave maskirani jahači!

– ozbiljno će Bronson. – Reci im samo neka se ni jedan ne sakriva iza kuće, to jest nipošto prema rijeci! Smisli nešto kao razlog i uvjeri ih da ostanu podalje od kuće. Ti su momci praznovjerni, zar ne?

– Shvaćam – reče Pete.

– Dobro. Istrljaj moga konja, hoću reći: zapovjedi da ga istrljaju! Ti si sada veliki predradnik i nadglednik, Pete. Ti znaš što mislim – reče Bronson i osvrne se naokolo. – A gdje se skriva Cayuse?

– Ovdje – reče Cayuse i pojavi se na kućnim vratima.

– Ohooo! – razvuče Bronson. – Tako je to kad se čovjek otmjeno obuče!

Cayuse im pride lakim korakom. Na prvom jutarnjem suncu njegova crna kosa sjajila je poput gavranovog perja. Zubi bijeli poput snijega caklili su se na smeđem Indijančevom licu. Na odijelu od mekane kože nahvatalo se već malo prašine.

– Bio si na Morrisovoj plantaži, zar ne? – upita ga Cayuse i počne se smijati. – Je li ti bilo lijepo?

– Prokletstvo, pao sam u zamku! Da ne želiš reći svojim škrtim riječima da si i ti bio tamo?

– Dakako. Samo, nisam imao vremena da te spašavam. Trebalo je raditi ovdje. Sve sam na kraju morao obaviti sam! Čovječe, ne zuri u mene! Znao sam da tebi nije potrebna pomoć i da ćeš se izbaviti i sam!

– A da nisam?

– To bi značilo da sam se prevario. Ni to ne bi bilo tragično, zar ne? – počese se Cayuse po potiljku. – Koja je žena od njih najveća gadura?

– Cleo. Osim toga, njezin je otac vrlo dobra zdravljia. Najbolje se osjeća pod kukuljicom. Ovamo će doći cijela linčerska družina! Najmanje tridesetak jahača!

– Tridesetak? Ne više? Prevario si se. Gotovo nema privlačnosti upuštati se u bitku s tako malim brojem protivnika.

– U redu, možda ih je i šezdeset. Jesi li sada zadovoljniji.

Cayuse na to kimne i lice mu se razvuče u osmijeh.

XX

Dan je bio na izmaku.

Iz sata u sat povećavala se opasnost, rasla napetost, postajala gotovo nepodnošljiva.

Daleko na pustim poljima gomilala se smrtna opasnost poput strašne oluje.

Peteu su usnice bile natečene od silnog pripovijedanja. Ne prestano je Crncima ponavljao da će sve biti dobro. Od njih se traži samo to da se razbježe i da što glasnije vrište. Upotrijebio je sve svoje sposobnosti da Crnce uvjeri da ostanu i izdrže tih nekoliko sati.

Njihov je strah bio neizmjeran, ali – bijeda, nevolja i glad nestat će budu li možda već su-

tra mogli poći na rad u polja. A među tim jadnicima bilo je i onih koji su shvaćali da nema života bez borbe.

Opasnost je dolazila u bijelom. Pod bijelim skrivali su se ljudi željni linča, opsjednuti mržnjom, nepopravljivi i grozni.

Primicala se večer.

Bronson i Cayuse bili su ispod kuće na obronku koji se strmo preko stijena spuštao do Arkansasa. Gore u kući stražario je Pete.

– Ja ću sada odjahati – reče Bronson mirno pušeći. – Moramo za njihov dolazak saznati dovoljno rano. Ti ćeš se pobrinuti za posljednje pripreme ovdje, Cayuse.

– Što ako djevojke dođu zajedno s jahačima pod kukuljicama?

– To ništa ne mijenja, Cayuse – suho mu odgovori Bronson. – Te đavolske žene pokvarenije su od mnogih pod kukuljicama.

Stigli su pred kuću gdje im se pridružio Pete. On zazviždi. Na to jedan mladi Crnac otrči u staju i osedla Bronsonova konja.

Trenutak poslije toga Bronson odjaše u prve pramenove maglice skorašnjeg sumraka.

U dvorištu su Pete i Cayuse još jednom provjerili je li sve obavljeno kako treba.

Bronson je polako jahao poljem. Svaki čas bi zaustavio konja i osluškivao. Vjetar je šaptao u gustom grmlju. Nad Arkansasom su se vukli oblaci. Nigdje se nije čuo konjski topot.

No jahači pod kukuljicama, znao je, već su bili na putu.

Bronson stigne do malog šumarka, sjaše i stade čekati.

Sumrak se sve više zgušnjavao nad cijelim krajem. Više se nije vidjelo daleko. Bronson se uzdao u sluh. Pušku je zataknuo za sedlo. A u koricama, za opasačem, bio mu je novi kolt.

Znao je da se sve mora odigrati vrlo brzo. Jahači Ku-Klux-Klana nisu smjeli imati vremena za razmišljanje. Nadao se da će se sve odvijati po planu. Bude li tako, moći će zatvoriti odavno pripremljenu zamku.

Iznenada se nešto začulo.

Šum je bio sličan muklom bubnjanju u daljini. Zatim se pretvorio u grmljavinu što se približava.

Dolazili su!

Bronson uzjaše i krene na imanje. Konj je jurio u propanj, a Bronson je na njemu poput sablasti promicao kroz maglu.

Daleko iza Bronsona poljem je žurio Ku-Klux-Klan.

Nad Arkansasom se spustila noć.

XXI

Mnogo se jahača približavalo velikoj kući.

Bijele lanene košulje vijorile su im na vjetru. Kukuljice su im se lijepile za obraze, a oči svjetlucale na mjesečini.

Na strmoj obali Arkansasa iz mraka su izvirale velika kuća i crnačke nastambe. Drugo se zasad nije razaznavalo.

Južnjački major Todhunter Morris jahao je na čelu. Ostali su ga slijedili kao bijela gomila što se valja poljem. Samo konji su bili tamni. Kopita su bljeskala na blijedom svjetlu.

Morris se naginjao naprijed u sedlu. Mislio je na smrt i razaranja. Zaboravio je na kćerku Cleo koja ga je slijedila zajedno s Angie i Raquelom. Maskirane djevojke bile su usred velike gomile. Jahale su poput muškaraca. Nije ih se moglo prepoznati među ostalima.

Iznenada plane vatra pred zamračenom kućom. Dvije baklje trčale su dvorištem.

Vrištanje je dočekalo jahače.

Morris se grohotom smijao.

Očekivao je da će ga dočekati sa strahom. Sviđalo mu se to! Podbode konja, jašući još brže. Divlja gomila u bijelim kukuljicama tutnjala je preko posljednjeg praznog polja.

Brojne tamne spodobe bezglavo su trčale u svjetlu zapaljenih baklji. Novi krici parali su noć.

Morris je u sekundi shvatio da nije on sa svojim ljudima prestrašio Crnce i natjerao ih u bezglavi bijeg.

Ali nigdje nije vidio jahače pod bijelim kukuljicama.

Uto prasnuše hici. Plamičci su sijevali iz cijevi pred kućom. Meci su se zabijali u dvorište, ljudi su jaukali.

Ni Morris ni nitko od njegovih nije slutio da je sve to bila varka. Nije to ni bilo lako shvatiti. Sve je bilo tako vjerno i prirodno.

Nečiji samrtni vrisak nadglasao je hice.

Odmah nakon tog krika Cayuse se bacio u stranu i nestao iz dvorišta. Pošao je za Peteom u kuću. Protrčali su kroz nju.

Bronson opali još tri puta iznad ravnih krovova nastambi i staja, a zatim se povuče i on.

Crnci su odavno pobjegli s imanja. Putem koji im je pokazao Pete.

Dvorište je bilo prazno.

Divlja je gomila jurila. Morris se zaustavio u dvorištu. Iza njega jahači u kukuljicama izvlačili su puške iz navlake.

No nitko nije pucao na njih.

Raširili su se po dvorištu. Ljudi su kašljali, konji dahtali.

U pijesku na dvorištu tinjale su baklje. Povremeno je iz poneke od njih liznuo plamen.

Jahači pod kukuljicama su zastali. Netko je nešto muklo vikao i pokazivao na staje.

Tamo su se ispred otvorenih vrata njihale neke obješene spodobe. U sjeni staja njihale su se amo i tamo. Svako tijelo izgledalo je kao pretvoreno u ugljen, ali to je bila smola. Tijela su bila umočena u smolu i oblijepljena perjem.

Mrtvi Crnci!

Uvaljani u smolu i perje, a zatim obješeni.

Bronson je promatrao jahače Klana s jednog prozora. Gledao je preko verande i među jahačima tražio tri djevojke, ali ih nije prepoznao.

Bronson zaciči u unutrašnjost kuće. Cayuse začuje cičanje i počne jaukati. Čulo se nešto strašno – kao da netko umire pod groznim mukama.

Jahači Klana nehotice podiгоše puške i koltove.

Morris zagrmi:

– Pucaj!

Meci se zabiše u kuću, zanjisu se vrata. Stakla na prozorima razlete se u stotine komadi-

ća. Barutni dim vukao se po mjesečinom obasjanom dvorištu.

– Sjaši! – zapovjedi Morris.

Jahači su ga poslušali. Stremeni su škripali. Dva jahača se poskliznuše i gotovo padnuše. Sve se odvijalo brzo. Nitko nije imao vremena za razmišljanje.

Bronson se oslanjao na okvir razbijenog prozora. Mirno je promatrao uljeze. U međuvremenu je otkrio tko zapovijeda. To je mogao biti jedino Todhunter Morris. Posebno je motrio na njega. Iza Morrisa i s obje njegove strane tiskali su se maskirani jahači.

Cayuse ponovno zastenje i zajauče.

Nato još dublje u kući počne cviljeti i Pete.

Jahači Klana su to čuli. Nitko od njih više nije ni gledao tijela obješena pred stajom. Nitko nije raspoznao da su to slamnate lutke.

Cayuse opali. Prasak ispuni kuću. Cayuse zahropće, a Pete bolno vrisne.

Bronson podigne pušku, htjede pucati u vođu jahača, ali ovaj pošalje nekoliko svojih ljudi naprijed. Njihova tijela zaklonila su Morrisa i Bronson je pogodio jednoga od njih. Odmah zatim skoči u drugu sobu. Iznad njega zafijukali su meci. Vani su praskali hici. Morris je grmio od bijesa.

Bronson je znao da mora požuriti. Vrisne iz svega grla i na stražnja vrata istrči iz kuće.

Cayuse je već nestao sa strane, a dolje se preko stijene penjao Pete: mladi Crnac držao je

u ruci zapaljenu cigaru. Cayuse se na mjesecini pojavio na obronku.

Bronson nije slijedio dvojicu drugova. Pognut, trčao je iza kuće do konja i mazge što su stajali po strani. Odatle otrči u prazno polje, što dalje od kuće i rijeke. Zadihan, stigao je do jedne od mnogih gomila slame i suhoga granja koje su Crnci za dana pripremili na rubu polja.

Klekne i potpali je. Povjetarac razbukta plamen i vatra se raširi rubom polja.

Jahači pod kukuljicama trčali su amo i tamo pred kućom. Namjeravali su provaliti u kuću.

Baš to je Bronson želio.

Bacio se na tlo, podigao pušku, nanišanio.

Precizna puška u mirnoj ruci nepogrešivo je slala metke u cilj.

Bronson je pucao.

Svaki je metak pogadao. Nije birao cilj. Nije znao koga je od protivnika srušio. Svi su bili maskirani.

Iza njega vatra se širila pustim poljem, sve jače se rasplamsavala i jahačima pod kukuljicama onemogućavala odstupnicu.

Hici iz puške tjerali su linčere u unutrašnjost kuće. Svakog jahača Klana koji se pokušao sakriti u staji zaustavila je i obarala puška. Zbog toga su na kraju gotovo svi maskirani jahači potražili spas u kući.

Nato Bronson ispali dva hica za redom, a onda još jedan. To je bio znak.

Pete prisloni cigaru na pripremljeni fitilj. Cayuse mu snažno mahne. Pete odmah po-

žuri u zaklon. Cayuse je već nišanio.

Kuća nad rijekom bila je podignuta na visokim drvenim stupovima. S rijeke se mogao zapaziti taj neobičan način gradnje, ali ne i s polja.

Svi jahači Klana bili su u kući i uzalud tražili ljude koji su tu tako grozno vrištali i hroptali. Prekasno su uvidjeli da su upali u zamku.

Cayuse opali u eksploziv postavljen na stupove nosače. Vatra bljesne i istog trenutka eksplozija prelomi stupove. Kuća se zaljuljala. Stražnja se strana nagne i s treskom nasloni na obronak gdje fitilj potpali drugi eksploziv. Uz još jači pritisak kuća se razleti u komade, a ruševine zajedno s maskiranim napadačima padnu u rijeku. Samrtni krici zamru u vodi.

Samo jedan maskirani jahač preživio je sve to.

Morris se popeo u dvorište. Konji su njištali trčeći amo i tamo. Upravo htjede uzjahati kadli ugleda Bronsona.

Odmah pusti uzde, nagne se u stranu i izvuče kolt ispod lanene košulje.

Bronson ne opali odmah. Mislio je na Cleo, Angie i Raquelu. Uto Morris ispali. Njegovo tane prozuji pokraj Bronsonovog obraza. Ogłosi se Bronsonova puška. Maskirani jahač poleti unatrag i padne poput vreće.

Oblaci prašine dizali su se iz ruševina na obronku. Dolje na stijenama i u vodi bili su razbacani komadi kuće i poderanih lanenih košulja. Ispod svakog plašta ležao je po jedan jahač Klana Arkansasa.

Bronson polako pride maski-

ranom jahaču i strgne mu kukuljicu s glave.

— Morris — reče.

Podigne pogled videći da mu prilaze Cayuse i Pete. Cayuse pogleda Morrisa i začu kako Bronson mrmlja:

— Sada je mrtvac uistinu mrtav.

Pete uhvati Bronsona za ruku.

— Dodi — reče mu — dolje se netko miče. Mislim da je to...

Bronson pođe s Peteom do ruševina i shvati da jahač Klana umire.

Nije mu bilo lako. Klekne, uzme poderanu kukuljicu, smota je i stavi pod Raquelinu glavu.

— Ti, Bronsone? — jedva čujno će ona.

— Da, Papillon!

Pete se vrati do Cayusea. Više nije čuo što je Bronson govorio Raqueli. Nije vidio ni kako se Bronson naginjao nad Raquelom i ljubio je u čelo.

Stigavši u dvorište, Pete se okrene. Začuo je Cayuseove korake i njištanje konja u daljini. Tamnim očima Pete pogleda dolje.

Bronson više nije klečao kraj Raquele.

Stajao je tik uz Arkansas i gledao preko vode. Polako je skidao stetson.

Nato i Pete skine crni šešir s glave, pljune u nj, obriše ga rukavom i ponovno pokrije kovrčavu kosu.

— To je sređeno — reče.

VIA

LASO

EVA

erotika

SUPERSTRIP

Tom i Jerry

IN

SIRIUS

MAGAZIN

erotika

Svaki
tjedan

Svaki
14 dana

Svaki
14 dana

Svaki
14 dana

Svaki
14 dana

Svakog
13. u mjesecu

Svakog
5. u mjesecu

Izlazi
povremeno

Svaki mjesec

U pripremi:

Al Mills:
PODMUKLA IGRA

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 18.720 d, a za šest mjeseci 9.360. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052 (00027 – LASO). Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00, SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US\$ 17,00 (avionom US\$ 20,20), C\$ 24,00 (avionom C\$ 28,30), Australia £ 12,00 (avionom £ 15,00). Uplata na devizni račun 30101-620-16-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso« izdanje OOUR-a IRO) Ekonomska propaganda »Vjesnik«, Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d. Oslobođeno plaćanja poreza na promet, mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973 od 26. XI. 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

SERGIO ARAGONES GRU

U ovom broju vašeg Maxi
Superstripa prva luckasta epizoda
s jednim od najduhovitijih junaka!

GRU, LUTALICA
po prvi puta u našim izdanjima!
Čaknuti Aragonesov anti-heroj u osvajačkom pohodu!